

SỰ KÍNH TRỌNG

☛ Cho tới chỉ cách đây một lát khi tôi rời bệnh viện, và tôi hầu như để điều đó lại trong tay Chúa, mà nếu—nếu...biết tôi bị khàn giọng một chút, vì tôi bị cảm cúm. Nhưng tôi nghĩ nếu tôi... nếu mẹ đủ khỏe để tôi có thể đến, ồ, tôi sẽ lại xuống để thăm với anh em. Bởi vì, khi tôi nhìn thấy ai đó giống như mẹ đang nằm ở đó, và biết rằng những ông bố và bà mẹ khác này ở đây, thì đó là nơi mà tất cả chúng ta phải đến, các bạn thấy, và nghĩ về tôi thật biết ơn rằng bà sẵn sàng để đi.

2 Và rồi, và có một điều khác nữa tôi muốn bày tỏ cùng hội thánh. Tôi tin rằng tôi đã nhìn thấy Chị Wilson phía sau đó. Và—và rồi có Anh và Chị Sothmann đâu đó ở đây, có lẽ, trong tòa nhà này. Và—và một số người trong các anh chị em ở đây cũng đã trợ giúp để ngồi với mẹ vào ban đêm, và những việc như thế, đó là sự tận tụy vô cùng. Và tôi thật cảm kích mọi việc mà tất cả các bạn đã làm. Thật sự, gia đình đã mỗi mệ, anh chị em biết, chúng tôi đang ở lại bệnh viện mỗi đêm. Và ngay bây giờ, hầu hết họ đều làm việc, chính là Meda và tôi cũng vậy, hay—hay Delores, và cô ấy đưa lũ trẻ đến trường, và thật hầu như khó phân chia điều đó giữa hai chúng tôi cách đó, và anh chị em thật sự trở nên kiệt sức. Anh chị em thật khó có thể đi, và anh chị em không thể nào biết ngày hay đêm, hầu như không, đặc biệt khi anh chị em đến khoảng độ tuổi mà Meda và tôi hiện giờ, anh chị em biết đấy, thật không—thật không mất nhiều đêm để làm các bạn kiệt sức khi bạn bắt đầu già đi một chút.

3 Vì thế, trước đây tôi thường nghĩ rằng tôi có thể cứ ở lại đó cả ngày lẫn đêm. Tôi có thể đến từ California trong chiếc xe Ford model T cũ kỹ của tôi, và tôi sẽ ngủ một chút trên đường, tôi mất khoảng bốn hay năm ngày, có lẽ bảy ngày, để làm điều đó. Và tôi sẽ lái xe, ngày và đêm. Và tôi có thể trở nên mệ mệ một chút, quãng cái mền của tôi dưới xe, lái ra trên thảo nguyên, ngủ hai giờ rồi đi tiếp. Tôi đã thay đổi rất nhiều kể từ đó, Anh Neville à. Tôi vừa nhận ra rằng mình vừa mới bước qua tuổi hai mươi lăm, đấy.

⁴ Và vì vậy thật là một—một đặc ân được ở đây tại nhà của Chúa tối hôm nay. Và sáng nay tôi đã có một chút—một chút, vài ghi chú ở đây mà tôi muốn...tôi có thể...Chúa đã ban cho tôi. Và tôi đã nghĩ có lẽ rằng sáng nay, nếu tôi có cơ hội, tôi sẽ nói về điều đó trước khi tôi cầu nguyện cho người đau. Nhưng vì rằng chúng ta đã mất nhiều thời gian cho các câu hỏi sáng nay, tôi nghĩ có lẽ, nếu sức khoẻ mẹ tốt hơn, thì có lẽ nó sẽ là một dấu hiệu rằng tôi được đi xuống lần nữa tối nay, có lẽ, và sẽ nói một thời gian ngắn tối nay nếu điều đó không làm gián đoạn chương trình của Anh Neville ở đâu đó.

⁵ Và đang đứng trong phòng tôi vừa mới có lời làm chứng tuyệt vời đưa ra đối với tôi, về một chị em Cơ-đốc mà ở với chúng ta tối hôm nay. Sáng nay chị đã ở trong hàng người xin cầu nguyện, và chị cầu nguyện, đứng thay cho người nào khác. Và trong phòng chị, một căn phòng tối, ở đó có bức tranh *Bữa—Bữa Ăn Tối Của Chúa, Bữa Ăn Tối Cuối Cùng Của Chúa*. Và nó quá tối đến nỗi ánh sáng mặt trời không thể lọt qua căn phòng chỗ nào cả. Và vào lúc ba giờ chiều nay, Quầng Sáng này mà đã được nhìn thấy ở đây khi chúng ta đã làm xong việc giảng về các Thời đại Hội thánh, chỉ giống như màu sắc cầu vồng hơn, giống như, đã đến ngay trên đầu của Chúa Jêsus.Ồ, chị ấy đã nhìn xem Nó chốc lát. Và chị ấy đi và kể với chị gái mình, cách tôi hiểu chuyện, và—và họ đến và chiêm ngưỡng Nó trong một thời gian lâu, một tiếng đồng hồ hoặc gần như thế. Và rồi họ đã gọi cho một người láng giềng, mục sư, là Anh Stricker ở trên đây, để thấy hiện tượng đó về Nó. Và họ ngồi xuống và xem Nó, cho đến năm giờ chiều hay gần như thế. Và mục sư được mời cầu nguyện, và anh cảm thấy rằng anh thật sự không thể nào cầu nguyện, hay gần như thế.

⁶ Trong một—một lát, ai đó đã đưa cho tôi một thông điệp, (và họ đã đưa ra sự thông giải của họ về nó có ý nghĩa gì), và sứ điệp đã đến trở lại, qua việc nói trong sứ điệp, và nói rằng họ đã “thông giải sai,” họ đã không đưa nó ra đúng. Tôi nghĩ đúng vậy, phải không, Chị Bruce? Họ đã không đưa nó ra đúng. Nói rằng đó là dấu hiệu gì, đã được chỉ cho họ, như là một sự đánh giá cao về họ, rằng họ đã tin Sứ điệp sẽ đi ra ở đây từ đền tạm, như thế. Và nói rằng họ sẽ thấy những sự lớn hơn điều này xảy ra, rằng

họ nhìn sẽ nhìn thấy ngay cả các Thiên sứ đi lên, và đi xuống và đi lên.

7 Vì vậy chúng ta đang sống trong những ngày sau rốt, và chúng ta ở gần kỳ cuối cùng. Và tôi...Điều này dường như, có thể dường như kinh khủng đối với một số người, nhưng đối với Cơ-đốc nhân, tôi vui mừng rằng chúng ta ở đây. Tôi—tôi vui mừng rằng chúng ta ở thời cuối cùng.

8 Tôi đã từng nói điều đó trong một buổi nhóm. Và một người nói với tôi, nói rằng, “Anh muốn nói gì? Anh muốn nói anh sẽ rất vui nhìn thấy sự tận thế đến sao?”

Tôi nói, “Ồ, vâng, thưa ông!” Tôi nói, “Chắc chắn!”

9 Nói, “Ồ, điều đó không có nghĩa lý gì cả, ai cũng muốn nhìn thấy sự tận thế đến mà.”

10 Tôi nói, “Lúc tận thế, thì giờ, Chúa Jêsus đến, và Đó là Đấng mà tôi muốn nhìn thấy.” Và tôi nói, “Kinh Thánh đã nói rằng, ‘Tất cả những ai yêu mến sự hiện đến của Ngài!’ Hiểu không?”

11 Và thật là thú vị để biết được điều đó, rằng những thứ cũ kỹ này ở đây, của cuộc đời, sẽ ngừng lại một trong những ngày này, và chúng ta sẽ—chúng ta sẽ nhìn thấy Ngài.

12 Nhưng cách đây đã lâu, người ta nói rằng dưới trong...Ồ, nhiều năm trước, khi họ đã có chế độ nô lệ. Và đã có một—một ông cụ da màu mà đã...thường hát những bài hát cổ trong nhà thờ, những bài hát đồng quê. Họ có thể đến với nhau và họ có thể hầu việc giữa những người nô lệ, và giảng đạo, anh em biết, và họ sẽ có buổi nhóm. Và đêm nọ có một ông già ở trên đó đã được cứu. Và khi ông đã được cứu, ông biết rằng mình được tự do lúc đó. Vì vậy ông bắt đầu kể với những nô lệ khác, sáng hôm sau, trên đồn điền, ông nói, “Tôi được tự do.”

13 Vì thế chủ của ông đến gần và kéo ông vào, ông ta nói, “Này, nhìn đây, Sam.” Nói, “Điều này là thế nào tôi nghe ông đang nói giữa những người nô lệ, rằng ông được tự do à?”

14 Ông đáp, “Vâng, thưa ông chủ.” Nói, “Đúng vậy.” Nói, “Ở buổi nhóm tối hôm qua, tôi đã được cứu khỏi luật pháp của tội lỗi và sự chết.” Chính là thế. Chính là thế.

15 Luật pháp của tội lỗi và sự chết, tôi đã được thoát khỏi nó. Bạn đã từng bị trói buộc ở đó, các bạn thấy đấy, nhưng bây giờ các bạn được thoát khỏi nó. Hiểu không? Như tôi đã nói sáng hôm nay, sự chết chỉ ở lại trong tội lỗi. Tội lỗi và sự chết thì giống nhau, đấy. Nhưng khi bạn thoát khỏi tội lỗi, thì bạn cũng thoát khỏi sự chết; nhưng khi bạn ở trong tội lỗi, thì bạn ở trong sự chết. Hiểu không? Và vì vậy khi bạn thoát khỏi tội lỗi và sự chết, thì bạn là một người được dựng nên mới trong Chúa Cứu Thế Jêsus, và khi đó các bạn được tự do.

16 Và chủ của ông nói với ông, nói, “Sam, ông thật sự muốn nói thế sao?”

17 Ông nói, “Vâng, thưa ông.” Và nói, “Chúa đã kêu gọi tôi tối hôm qua để nói với những người của tôi, và nói với họ, rằng họ có thể được giải thoát khỏi tội lỗi và sự chết. Mặc dù chúng tôi là nô lệ, tuy nhiên chúng tôi có thể được thoát khỏi tội lỗi và sự chết.”

Ông ấy hỏi, “Sam, ông thật sự muốn nói thế à?”

18 Ông nói, “Thưa chủ, tôi không biết ông sẽ làm gì với tôi sau khi tôi nói điều này, nhưng tôi—tôi đang nói với ông, tôi là một người tự do.” Ông nói, “Tôi được thoát khỏi tội lỗi và sự chết.”

19 Và ông ấy trả lời, “Sam, tôi, cũng là một Cơ-đốc nhân, ông biết đấy. Và bởi vì rằng ông đã...Đức Chúa Trời đã làm cho ông thoát khỏi tội lỗi và sự chết, và ông là Cơ-đốc nhân, và ông cảm thấy ông muốn nói về điều ấy cho anh em của mình, tôi đi xuống sáng nay và để anh được tự do, và ký tuyên bố. Và anh có thể là một người tự do, không còn lệ thuộc bởi ai nữa, để giảng Phúc âm cho anh em mình.”

20 Anh ấy nói ông lão đó đã giảng trong nhiều, nhiều năm. Và rồi có lần, sau đó, như tất cả chúng ta đều làm, chúng ta đến cuối cùng của con đường của mình. Và khi chúng ta đến cuối đường của chúng ta...của ông, khi ông đã đến cuối đường, ông nằm xuống. Và ông đã nằm không còn nhận thức nữa, họ nói, có thể trong, ồ, vài tiếng đồng hồ. Và nhiều anh em da trắng của ông đến thăm ông. Và ở đó tình cờ có một nhóm của họ ở trong

tòa nhà khi ông thức dậy, ông hồi tỉnh. Ông nhìn quanh, ông nói, “Các bạn muốn nói là tôi chưa ở trên kia à?”

Và họ nói, “Sam à, ông đã ngủ.”

21 Ông nói, “Không.” Ông nói, “Tôi đã không ngủ.” Nói, “Tôi đã ở trên phía bên kia.”

22 Ồ, họ nói, các anh em mục sư truyền đạo nói, “Sam, hãy kể cho chúng tôi ông đã thấy những gì ở bên kia.”

23 Nói, “Ồ,” ông nói, “tôi đã bước vào một cánh cổng trắng vĩ đại dính đầy ngọc trai,” và nói, “khi tôi bước vào đó,” nói, “tôi đã nhìn thấy Ngài, và tôi đã thấy Ngài.” Và nói, “Một Thiên sứ đến gần, Ngài hỏi, ‘Ngươi là Sam à?’”

Ông ấy đáp, “Là tôi.”

24 Ngài phán, “Hỡi Sam,” nói, “đây là một—một áo choàng và một mào triều thiên.” Phán, “Ngươi đã giành được điều này, Sam, bởi những công việc lớn lao mà ngươi đã làm trên đất.”

25 Ông nói, “Đừng nói với tôi về áo choàng và mào miện dành cho một phần thưởng.”

Ngài phán, “Ngươi muốn phần thưởng là gì?”

Ông nói, “Xin cứ để tôi chiêm ngưỡng Ngài trong một ngàn năm.”

26 Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều cảm thấy cách đó, phải không? Tôi—tôi không muốn những áo choàng và mào miện và các cung điện gì cả, tôi chỉ muốn nhìn xem Ngài. Tôi thật sự thích chỉ nhìn xem Ngài. Và chỉ, các bạn biết, chẳng lẽ các bạn chỉ muốn—tôi muốn nắm lấy tay anh trong lúc tôi làm điều đó, Anh Neville à. Chúng ta có thể làm điều đó với nhau, nói, “Hãy nghĩ về điều đó, Anh Neville, thật chúng ta đã ở lại trong đèn tạm, nóng và lạnh, và các thứ. Nhưng hãy nhìn đây những gì chúng ta đang nhìn xem, Con Đức Chúa Trời hằng sống.” Điều đó sẽ chẳng tuyệt vời sao, chỉ nhìn và thấy nét mặt của Ngài!

27 Tôi, hai lần trong đời sống tôi hiện giờ, ba lần, tôi đã nhìn thấy Ngài trong khái tượng. Ngài trông giống nhau mỗi lần. Nhưng không có họa sĩ nào trên thế giới từng có thể vẽ được hình ảnh Ngài. Họ có thể vẽ cái gì đó mà có thể trông giống như

Ngài. Nhưng đối với tôi, Ngài trông giống như, Ngài hẳn là một Người nếu Ngài có thể nói thế giới sẽ đến lúc tận chung, và tuy nhiên quá êm dịu và đáng yêu, đến nỗi thật sự không có...thật sự có quá nhiều đặc điểm ở đó để một họa sĩ có thể bắt gặp vẽ lên được. Và tôi chắc chắn muốn nhìn thấy Ngài ngày nào đó, trong Con Người.

²⁸ Và tôi thường nghĩ, vì, tôi thích nghe nói về Ngài khi Ngài đưa đôi bàn tay quý báu đó ra và phán rằng, “Hãy đến cùng Ta.” Thấy rằng Ngài trông mệt mỏi, kiệt sức, khi Ngài mệt mỏi và kiệt sức từ cuộc hành trình của Ngài, phán, “Hỡi hết thảy kẻ lao khổ, và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ. Hãy mang lấy ách của Ta trên các ngươi, và học theo Ta, vì Ta có lòng nhu mì và khiêm nhường.” Tôi thích nghe Ngài phán điều đó. Tôi đã không ở đó trong thời đó. Tôi đã không được đứng cùng Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng. Nhưng tôi hi vọng tôi sẽ đứng với họ trong ngày khi tôi có thể nghe Ngài phán rằng, “Được lắm, hỡi đây tớ ngay lành và trung tín của Ta, bây giờ hãy bước vào hưởng sự vui mừng của Chúa.”

²⁹ Và nghĩ rằng chính những người đã chép quyển Kinh Thánh này, Phao-lô, Ê-sai, Giê-rê-mi, và tất cả những sứ đồ, và những anh em đồng lao yêu quý ấy, cho dù họ ở đâu bây giờ, cho dù họ ở đâu bây giờ...Chính Đức Chúa Trời mà giải quyết với họ, để thấy trước các sự việc và chép Nó, và vân vân, và ban cho họ những ân tứ của Kinh Thánh, lời tiên tri và việc nói tiếng lạ, và các dấu hiệu và những phép lạ, và đại loại như vậy. Họ những con người giống như vậy, dầu cho bây giờ họ ở đâu, chúng ta sẽ ở với họ. Cùng Đức Chúa Trời và cùng mọi thứ như vậy. Đó không phải là “đoán vậy” nữa, chúng ta biết điều đó bây giờ, đấy, bởi vì Ngài thật sự hiện diện và chúng ta biết rằng nó là vậy. Vậy chúng ta không phải là những người hạnh phúc nhất trên thế gian sao? Điều gì, chúng ta còn muốn điều gì nữa?

³⁰ Chiều nay tôi đã nói chuyện với người có tuổi, khoảng, tôi nghĩ ông ấy nói ông đã tám mươi tám hay tám mươi bảy tuổi, mà vừa mới trở nên tín đồ Đấng Christ gần đây. Tôi đã làm báp-têm cho ông trong Danh Chúa Jêsus Christ, khi đó ông không có gì ngoài một bộ đồ thường mặc vào Chúa nhật của ông. Tôi dẫn

ông xuống đây trong nước. Tôi nghĩ Anh Wood để cho ông một cái quần tây hay cái gì đó, và chúng tôi đã làm báp-têm cho ông ở đây trong nước. Và ông đã kể với tôi, khi ông còn là một chàng trai... Ông là một người giàu có hơn bây giờ. Và ông, khi ông còn trẻ, ông nói cách ông đã làm việc để có được ba mươi đô la một tháng. Ông đã không lập gia đình hay làm bất cứ cái gì cho đến khi ông già. Và ông đã nói rằng ông thật mong lúc mà ông trở nên già nua ông sẽ không phải ăn xin hay nằm trên đường phố. Thật ông đã lấy những đồng hào nhỏ và các thứ mà ông đã tiết kiệm, và đầu tư chúng vào công việc, và chúng thật sự đã được sử dụng và tích lũy. Và đã làm... Và bây giờ đó là ông bây giờ, ở tuổi tám mươi mấy, tám mươi tám hay tám mươi chín tuổi, tôi nghĩ ông nói, gần như chín mươi, vẫn còn bước đi, ngồi ngay ở đây trong nhà thờ sáng nay. Và rồi ông đã chuẩn bị đủ cho đến khi ông sẽ không phải lo lắng. Nếu ông sống một trăm năm nữa, thì ông sẽ không phải lo lắng khi đến với những vấn đề tài chính và đại loại như thế. Thánh đồ tốt, có tấm lòng nhân từ, thưa anh em, làm mọi thứ cho các Cơ-đốc nhân, và các việc mà ông biết cách làm thế nào.

³¹ Và rồi tôi nói, “Và trên hết mọi sự đó, hỡi anh em yêu quý của tôi, khi anh em đã tám mươi tám hay tám mươi bảy tuổi, Đức Chúa Trời, trong sự thương xót của Ngài, đã giáng xuống và ban cho anh em Sự sống Đòi đòi với một Nhà trên Trời.” Các bạn có thể muốn điều gì hơn nữa thêm vào một đời sống? Vâng, thưa quý vị.

³² Và về tất cả tài sản mà chúng ta đã có thể tích lũy, tất cả những thứ mà chúng ta đã có thể làm trên đất, cho dầu chúng là gì đi nữa, những gì con người đã làm, thì các bạn cũng phải chết và để lại từng chút của nó.

Chớ ham muốn sự giàu sang hư không của thế
gian này,
Điều đó rất chóng suy tàn,
Hãy xây những hi vọng của bạn trên những
thứ Đòi đòi,
Chúng sẽ không bao giờ qua đi!

33 Điều đó là đúng. *Hãy Nắm Lấy Bàn Tay Không Thay Đổi Của Đức Chúa Trời*. Tôi rất thích bài hát đó. Chúng ta thường hát bài hát đó tại đền tạm ở đây rất nhiều.

Thời gian đầy dẫy với sự thay đổi nhanh chóng,
Không có gì của thế gian có thể đứng vững,
Hãy xây những hi vọng của bạn trên những sự
Đời đời,
Nắm lấy bàn tay không thay đổi của Đức Chúa
Trời!

34 Mẹ già tôi nằm ở ngoài đó tối nay. Nếu tôi có một trăm triệu đô la, tôi sẽ cho đi mọi xu của nó để được nói chuyện với bà một giờ. Tôi ắt sẽ. Chắc chắn vậy. Và điều gì xảy ra nếu bà đã có một trăm triệu đô la, nó sẽ có ích gì cho bà giờ này? Không gì cả, đấy. Những thứ bà có, bà không để lại những kho báu trên đất. Nhưng, bà để lại điều này, bà biết Chúa Jêsus là Cứu Chúa của bà. Đó là điều quan trọng.

35 Sự thật của điều này tôi... Tất cả chúng ta hãy kiểm điểm chính mình tối nay. Chúng ta hãy cứ suy gẫm trước khi chúng ta bắt đầu câu nguyện, “Chỗ đứng của tôi—của tôi với Đức Chúa Trời là thế nào tối nay?” Chúng ta hãy kiểm tra trong tấm lòng của mình và tìm ra. “Lạy Chúa, nếu con có làm tổn thương linh hồn nào ngày hôm nay, nếu con đã gây cho một bàn chân đi lạc, bất kể điều gì con đã làm hay đã nói mà sai trật, Ôi Chúa, xin tha thứ cho con vì điều đó.” Hiểu không? Hãy để...

Lòng tin ngược lên Chúa chẳng thôi,
Ngài là Chiên Con của Đồi Sọ,
Cứu Chúa Thiêng liêng;
Xin nghe lời tôi khẩn xin,
Quảng mọi tội xa khỏi tôi,
Và xin để tôi từ ngày này
Hoàn toàn thuộc Ngài!

Hồi tôi bước đi trong cuộc đời tối tăm hỗn độn
này,
Và đau buồn giăng bủa quanh tôi,

Ngài là Đấng Dẫn Đường tôi;
 Cho ngày thay đêm tối nay,
 Lau dòng lụy xưa, ráo ngay,
 Cũng không để bước tôi lạc loài
 Lạc xa Chúa hoài.

³⁶ Xin dẫn dắt con đi trong đường lối, Chúa ôi. Xin giữ con ở trong trung tâm của ý Ngài. Trẻ hay già, chúng tôi không biết quý vị có thể là bao nhiêu tuổi, và tuy nhiên quý vị có thể là tám mươi tuổi, và nếu quý vị còn sống đến sáng mai, quý vị sẽ sống lâu hơn cậu bé hay cô gái mười sáu tuổi. Sẽ có rất nhiều cậu và cô gái mười sáu tuổi đi gặp Đức Chúa Trời trước bình minh sáng mai. Điều đó đúng. Vì vậy tuổi tác không nói lên điều gì cả. Vấn đề của nó là, bạn sẵn sàng gặp Ngài chưa? Đó là điều quan trọng.

³⁷ Chúng ta cũng hãy suy nghĩ về những điều này bây giờ trong khi chúng ta cầu nguyện, khi chúng ta cúi đầu.

³⁸ Lạy Cha Tôn Kính của Sự Sống Nhân từ và Thánh khiết, chúng con đến trong sự Hiện diện của Ngài, là Đức Chúa Trời Toàn Năng, để dâng lên lòng biết ơn từ đáy lòng của chúng con, mà chúng con có được đặc ân ngồi ở đây tối hôm nay. Bước lên và xuống bệnh viện đó cách đây một lát, và nhìn vào trong đó, với những người mà không còn ý thức gì, một số người trong họ đang bị chảy máu và kêu khóc, và những người khác máu chảy ra từ đầu họ và đã đập đầu trên giường. Ôi Chúa, con cầu nguyện để mỗi người trong họ sẵn sàng, Cha ôi, để họ sẽ sẵn sàng gặp Ngài nếu họ chột đi ra khỏi đời sống này. Và suy nghĩ, lạy Chúa, rằng đó cũng có thể là chúng con, mỗi người trong chúng con ở đây, nếu không bởi ân điển Ngài. Nhưng Ngài đã để cho chúng con sống để đến với nhau lần nữa tối nay, để có sự chuẩn bị. Những điều đó đang đi ngang qua tấm lòng và tâm trí chúng con bây giờ, Chúa ôi. Và trong khi Ngài đang tìm sợi dây ràng buộc tấm lòng chúng con lại, nếu có sự ô uế nào về chúng con, lạy Chúa, xin lấy nó ra khỏi, Cha ôi. Lạy Đức Chúa Trời, xin dâng linh hồn chúng con cho Ngài.

³⁹ Chúng con cảm ơn Ngài về tất cả điều Ngài đã làm và cho những gì mà chúng con tin rằng Ngài sẽ làm. Và vì Ánh Sáng đó

đang xuất hiện ngày hôm nay dưới đó trong nhà Chị Bruce, con cảm ơn Ngài vì điều đó, Chúa ôi, Nó sẽ ban cho họ sức mạnh.

⁴⁰ Và giờ này, lạy Chúa, con cầu nguyện để Ngài sẽ nhậm lời tối nay hầu cho linh hồn của chúng con có thể được tươi mới liên tục trong sự Hiện diện của Ngài ở đây trong đền tạm này. Chúng con cảm ơn Ngài, Cha ôi, vì đền tạm này. Chúng con cảm ơn Ngài vì mục sư của nó ở đây, Anh Neville của chúng con, một người khiêm nhường, một người thánh khiết, một người mà đầy đầy tình yêu thương của Đức Chúa Trời dành cho Đấng Christ và cho Hội thánh Ngài. Con cầu xin Ngài sẽ ban phước trên anh, và trên người bạn đồng hành nhỏ bé, đáng yêu của anh, và các con của anh. Và, lạy Chúa, xin cho họ sống lâu trên đất này giữa chúng con. Xin nhậm lời. Xin cất bệnh tật khỏi cửa nhà họ, và cho họ khoẻ mạnh. Xin giữ bệnh tật tránh xa tất cả cửa nhà chúng con, lạy Chúa, giữ chúng con khoẻ mạnh để chúng con có thể hầu việc Ngài.

⁴¹ Và giờ này chúng con đặt linh hồn của chúng con trên bàn thờ, cho sự tìm kiếm bây giờ, khi con mở mắt ra giây lát để đọc Lời Ngài, nếu đó là ý Ngài, và đến phiên con tối nay để cố gắng bẻ Bánh Sự Sống cho dân sự. Bây giờ, lạy Chúa, xin giúp con nói điều gì đó mà sẽ có ích cho linh hồn mệt mỏi, đáng thương nào đó ở đây tối nay. Xin giúp cho điều đó để nó có thể cũng là những lời chỉnh sửa, hầu cho chúng con có thể biết cách cư xử như thế nào, điều gì chúng con nên làm và chúng con nên sống như thế nào trong thế giới hiện tại này, nếu như chúng con mong chờ Thiên đàng như là Nhà của chúng con. Lạy Chúa, xin nhậm lời. Và xin chữa lành người đau. Nếu có ai trong chúng con, Chúa ôi, mà đau yếu, chúng con cầu xin Ngài sẽ chữa lành nó. Xin bổ sức cho những ai mệt mỏi. Chúng con cầu nguyện cho họ.

⁴² Chúng con không chỉ cầu nguyện cho hội thánh này, nhưng còn cho những hội thánh khác xuyên suốt toàn thế giới nơi mà đang cầu nguyện, và những lời cầu xin trước Đức Chúa Trời, và nhiều vạn thánh đồ tấm lòng đói khát đang kêu khóc, “Hãy đến, lạy Chúa Jêsus, xin hãy đến!” Ồ, chắc chắn rằng Ngài sẽ nghe lời kêu khóc của chúng con, Chúa ôi, một ngày nào đó, và sẽ đến.

43 Nếu đó là phần của chúng con rơi vào giấc ngủ trước khi điều đó đến, là sự Tái lâm, chúng con biết rằng tiếng kèn sẽ vang lên và người chết trong Đấng Christ sẽ sống lại trước hết. Ngày nào đó chúng con sẽ đến ra mắt và đứng trong sự Hiện diện của Ngài. Chúng con cảm ơn Ngài về điều này, và chúng con chờ đợi thì giờ đó, và bây giờ sửa soạn tấm lòng của chúng con. Vì chúng con cầu xin trong Danh của Chúa Jêsus. A-men.

44 Bây giờ, tôi không muốn nói rất dài đêm nay, có lẽ ba mươi, hay bốn mươi phút, dựa trên một chủ đề ngắn ở đây, mà trước tiên tôi muốn đọc một phân đoạn Kinh Thánh được tìm thấy trong Sách Thi thiên. Thi thiên 105, và đọc xuống cho tới bao gồm cả, câu thứ 15. Trong khi tôi đọc Thi thiên này, tôi muốn các bạn lắng nghe thật kỹ việc đọc Lời, bởi vì Lời Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ qua đi.

Hãy cảm tạ CHÚA; cầu khẩn Danh của Ngài: khá truyền ra giữa các dân những công việc Ngài.

Bây giờ cứ suy nghĩ về điều đó!

...cảm tạ CHÚA; cầu khẩn danh của Ngài: khá truyền ra giữa các dân những công việc Ngài.

Hãy hát cho Ngài, hãy hát cho Ngài những bài ca: khá nói về...các công việc lạ lùng của Ngài.

Hãy khoe mình về danh thánh Ngài: nguyện những tấm lòng của kẻ nào mà...tìm cầu CHÚA được khoái lạc.

Hãy tìm kiếm CHÚA, và quyền phép Ngài: hãy tìm kiếm mặt Ngài luôn luôn.

Hãy nhớ lại những việc lạ lùng mà Ngài đã làm; các dấu kỳ của Ngài, và sự đoán xét Ngài của miệng Ngài;

Hỡi các người dòng dõi Áp-ra-ham là kẻ tôi tớ Ngài, hỡi con cháu Gia-cốp là kẻ Ngài chọn.

Ngài là CHÚA Đức Chúa Trời chúng tôi: sự đoán xét Ngài ở khắp trái đất.

Ngài đã nhớ đến sự giao ước Ngài luôn luôn, lời mà Ngài đã phán dặn cho đến một ngàn thế hệ.

Tức là giao ước Ngài đã lập với Áp-ra-ham, và đã thề cùng Y-sác;

Và đã định cho Gia-cốp làm luật lệ, và lập cho Y-sơ-ra-ên làm một giao ước đời đời:

Mà rằng, Ta sẽ ban cho người xứ Ca-na-an, là phần sản nghiệp các người:

Lúc ấy họ chỉ...Lúc ấy—lúc ấy họ chỉ là một số ít người; phải, rất ít, và làm khách lạ trong xứ.

Khi họ đi ra từ dân này đến dân kia, và từ nước này qua nước khác...

Ngài không cho ai hà hiếp họ; phải, Ngài trách các vua vì có họ;

Mà rằng, Đừng đụng đến kẻ chịu xúc dầu Ta, và chớ làm hại các đấng tiên tri Ta.

⁴⁵ Tôi muốn rút ra đề tài từ đó, về: *Sự Kính Trọng*. Đọc ở đây, Đa-vít đang kêu cầu với Chúa. Sự kính sợ là những gì chúng ta nợ Đức Chúa Trời. Và đó là một điều mà tôi muốn, xoáy điều này vào trong lòng của mỗi người ở đây tối hôm nay, rằng, trong mọi việc mà chúng ta thấy đang diễn ra, chúng ta phải kính sợ nó. Đấy, chúng ta phải kính trọng nó. Và Đa-vít đã nói rằng khi trong dân Y-sơ-ra-ên còn rất ít người, có lẽ là Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp, mà ông đang nói về, rất ít người, rằng Ngài đã quở trách các dân tộc và các vua dành cho họ. Đức Chúa Trời cũng đã khiến trách các dân và các vua, phán rằng, “Đừng đụng đến kẻ chịu xúc dầu Ta, và chớ làm hại các đấng tiên tri Ta.”

⁴⁶ Qua sách Truyền đạo, chương thứ 12 và câu 13, được chép như thế này, đấy.

Chúng ta hãy nghe lời kết của lý thuyết này: Khá kính sợ Đức Chúa Trời, và giữ các điều răn Ngài: vì đây là trọn phận sự của con người.

⁴⁷ Đúc kết toàn bộ vấn đề là “kính sợ Đức Chúa Trời.” Và, khi, các bạn không thể có sự kính trọng cho đến khi các bạn có sự kính sợ. Các bạn phải kính sợ Đức Chúa Trời. Sa-lô-môn cũng nói vậy, trong Châm ngôn, rằng:

Sự kính sợ Đức Chúa Trời là khởi đầu sự khôn ngoan:

Sự kính sợ Đức Chúa Trời là khởi đầu sự khôn ngoan:

48 Vậy thì, điều đó không có nghĩa là các bạn sợ hãi Ngài, nhưng điều đó có nghĩa là các bạn đang dâng cho Ngài “sự kính trọng” và “lòng tôn kính.” Và khi các bạn kính trọng Đức Chúa Trời, nghĩa là các bạn kính sợ Đức Chúa Trời. Các bạn sợ mình có thể không làm vui lòng Ngài trong cách nào đó, các bạn sợ ít nhất các bạn sẽ làm điều gì đó sai trái. Các bạn hẳn không muốn.

49 Tôi sợ mẹ tôi. Tôi sợ vợ—vợ tôi. Tôi sợ hội thánh của tôi. Tôi sợ tất cả đầy tớ của Đức Chúa Trời, trừ khi tôi nên đặt một chướng ngại vật ở nơi nào đó trên đường của họ. Tôi—tôi sợ dân chúng. Tôi sợ dân của thành phố này, trừ phi tôi sẽ làm điều gì sai mà sẽ khiến họ nghĩ rằng tôi không phải là một Cơ-đốc nhân.

50 Đấy, các bạn phải, trước khi các bạn có được sự kính trọng, thì các bạn phải có sự kính sợ. Và Đức Chúa Trời đòi hỏi điều đó, Ngài đòi hỏi sự kính trọng. Đức Chúa Trời đòi hỏi, Ngài đòi hỏi điều đó. Và sự kính sợ mang lại nó. Và chúng ta biết rằng sự kính sợ sẽ dẫn đến sự kính trọng.

51 Bây giờ, anh em lấy ví dụ chẳng hạn, một người, anh ta là một nông dân hay có thể anh ta là một—một người làm công ở cửa hàng, và không ai quan tâm đến anh ta. Nhưng hãy để cho anh ta có một công việc trong lực lượng cảnh sát và đi dưới đường phố, và như là một—một cảnh sát với sắc phục và huy hiệu của mình, (ở đó, có lẽ người nào đó sẽ không nói với anh ta như ngày trước), “Xin chào, đó, John! Anh khoẻ không?” Hiếu không? Tại sao vậy? Đó hầu như là sự tôn sùng, hay sự kính sợ, hay một sự kính trọng, bởi vì điều đó. Có lẽ anh ta sẽ nhận được đề cử làm thị trưởng của thành phố, hay có thể là...

52 Ai sẽ trở thành Tổng thống Kennedy tối nay, nếu người đó không phải là Tổng thống Kennedy? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cũng là ông, nhưng ông là một công nhân làm việc ở hãng Colgate dưới đây với bốn mươi đô la một tuần? Hiếu không? Ông ta sẽ đi khắp thành phố ở đây và sẽ không có ai quan tâm nhiều đến ông, chỉ những người cùng tổ chức của ông thôi. Nhưng, ông trở

thành Tổng thống của Hoa Kỳ, ông xứng đáng được kính trọng, các bạn thấy đó.

⁵³ Và rằng, và bởi vì rằng Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời, Ngài xứng đáng có được sự tôn kính. Điều đó đúng. Và Ngài, chúng ta phải kính trọng Ngài, và dành sự kính sợ cho Ngài. Và điều đó đem đến cho chúng ta sự kính trọng. Đức Chúa Trời đã đòi hỏi điều đó cho chính Ngài và cho tất cả các tội tở của Ngài. Đức Chúa Trời đòi hỏi sự kính trọng đối với các tội tở Ngài. Ngài, các tội tở Ngài, làm thế nào chúng ta biết rằng họ là tội tở của Ngài, bởi vì Ngài chứng thực những tội tở này bằng Lời Ngài. Ngài nhận những tội tở này và làm cho họ thành những tội tở của Đức Chúa Trời, và chứng minh rằng họ là những đầy tớ, bằng cách làm cho Lời Ngài làm việc qua họ những tội tở. Thế thì khi các bạn kính trọng tội tở đó, là các bạn kính trọng Đức Chúa Trời. Vì vậy khi tôi kính trọng các bạn và các bạn kính trọng tôi, và chúng ta kính trọng lẫn nhau, thì chúng ta đang kính trọng Đức Chúa Trời.

⁵⁴ Chúa Jêsus chẳng đã phán, “Hễ các ngươi đã làm việc cho một người trong những người này, những người rất hèn mọn của Ta, ấy là các ngươi cũng làm cho Ta. Và thà rằng các ngươi bị buộc cối đá vào cổ các ngươi, và các ngươi bị quăng xuống biển sâu, còn hơn là khinh để một người nào trong họ. Vì Ta nói cùng các ngươi, nhìn thấy mặt của họ... Các thiên sứ của họ luôn luôn thấy mặt Cha Ta ở trên Trời”? Bây giờ, chúng ta biết rằng họ là, rằng chúng ta, là con cái của Đức Chúa Trời, rằng chúng ta là một phần của Đức Chúa Trời. Và Đức Chúa Trời đòi hỏi sự kính trọng này. Và rồi Đức Chúa Trời chỉ cho thấy ai là con cái của Ngài. Ngài—Ngài bày tỏ điều đó bằng các dấu kỳ và phép lạ, và điều đó đang được thực hiện.

⁵⁵ Bây giờ, chúng ta sẽ bắt đầu bây giờ và đặt ra câu hỏi về một số trong những người này. Bây giờ, nếu tôi sẽ nói, về một người, để bắt đầu với, tôi sẽ nghĩ về—về... Chúng ta hãy lấy Nô-ê chẳng hạn, trong chốc lát. Vậy thì, Nô-ê đã có sự mặc khải từ Đức Chúa Trời, song điều đó đi ngược lại bất cứ điều gì mà khoa học hẳn chứng minh là đúng. Nhưng tuy nhiên ông đã nói với Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời đã phán với ông. Và ông đã đi chuẩn bị một con tàu. Nơi mà, những kẻ nhạo báng và những kẻ chế giễu,

như Kinh Thánh đã nói rằng sẽ xảy ra trong những ngày sau rốt như đã xảy ra trong thời của họ, mà những kẻ nhạo báng kia đã nhạo báng Nô-ê. Ô, họ đã nghĩ rằng ông bị điên bởi vì ông đang đóng con tàu. Vì vậy, nhưng Đức Chúa Trời đã mang sự đoán phạt đến trên họ những kẻ nhạo báng, vì họ đã không muốn lắng nghe sứ giả của Đức Chúa Trời và đi vào trong con tàu đó dưới sự rao giảng của người, rồi Đức Chúa Trời giáng xuống sự phán xét Thiêng liêng của Ngài trên trái đất. Trước tiên Ngài đã sắp đặt một sự chuẩn bị cho tất cả những người muốn tin nhận nó, để thoát khỏi điều đó, và rồi nếu họ đã không trốn thoát nó, thì chỉ còn lại một điều. Nếu họ không muốn tiếp nhận sự chuẩn bị của Đức Chúa Trời để trốn thoát, thì chỉ còn lại một điều, đó là sự đoán xét Thiêng liêng.

⁵⁶ Bạn chỉ có thể làm hai điều, nó đặt sự thương xót hoặc là sự đoán phạt. Bạn phải chấp nhận một điều này hoặc điều kia. Đó là nơi chúng ta đứng tối nay. Chúng ta hoặc nhận sự thương xót của Đức Chúa Trời nếu không thì chúng ta hứng chịu sự đoán phạt của Ngài. Không có cách nào để bước ra khỏi điều ấy. Đức Chúa Trời luôn luôn làm một con đường trốn thoát cho những ai muốn thoát ra. Thế thì Ngài đã có... Những gì bị để lại, phải chịu sự phán xét. Không phải bởi vì rằng Đức Chúa Trời muốn họ chịu vậy, nhưng bởi vì họ đã chọn con đường cho chính mình. Đấy, họ chọn cách riêng của mình. Đó là nơi chúng ta đứng tối nay, thưa các bạn, cũng giống như vậy. Chúng ta có thể chọn con đường giải thoát của Đức Chúa Trời, nếu không chúng ta có thể đứng trong sự đoán phạt của Ngài, một trong hai con đường chúng ta muốn làm. Bạn không vui sướng tối hôm nay rằng bạn đã chọn con đường giải thoát sao? Bởi vì, tất cả những ai từ chối con đường giải thoát, sẽ phải đến dưới sự đoán phạt mà thôi.

⁵⁷ Rồi có một người khác mà tôi cũng muốn nói đến. Đó là một tiên tri vĩ đại, đầy quyền năng tên là Môi-se. Dân sự (Y-sơ-ra-ên) hẳn đã hiểu, theo như lời Kinh Thánh, rằng Đức Chúa Trời sẽ giải cứu họ và sẽ mang họ ra khỏi xứ Ai Cập. Nhưng ngay khi Đức Chúa Trời đã chuẩn bị sẵn sàng người của Ngài và sai người xuống Ai Cập, họ đã không kính trọng người. Họ đã đuổi người ra, và nói, “Ông sẽ giết chúng tôi như ông đã giết người Ai Cập

kia chẳng?” mà đã khiến cho họ ở lại trong cảnh nô lệ thêm bốn mươi năm. Họ vẫn ở lại trong cảnh nô lệ vì họ đã từ chối sự kính trọng người giải cứu đến để giải cứu họ. Điều đó một lần nữa đưa họ vào cảnh nô lệ. Không phải vì Đức Chúa Trời muốn họ ở lại, (thời điểm hoàn toàn chính xác), nhưng họ đã ở lại hơn bốn mươi năm bởi vì họ đã từ chối chấp nhận con đường giải thoát sẵn sẵn của Đức Chúa Trời.

⁵⁸ Thật tôi tin rằng đó thật là vấn đề của tối nay. Cũng giống như vậy, đây.

⁵⁹ Rằng họ đã từ chối con đường giải thoát, và Đức Chúa Trời đã quyết tâm, và đã phán bảo Áp-ra-ham và họ trong giao ước của Ngài (như chúng ta đã đọc Đa-vít hát về điều đó tối nay), Ngài đã hứa với họ rằng Ngài sẽ làm điều nào đó, vì vậy Đức Chúa Trời sẽ giữ lời hứa của Ngài. Ngài sẽ đem họ ra, dù thế nào đi nữa, nhưng có lẽ gần như thế hệ khác sau khi thế hệ này chết đi. Thế hệ đương thời đã chế nhạo Môi-se, và vân vân, và không muốn chấp nhận Sứ điệp, thế hệ đó (bốn mươi năm) đã chết dần chết mòn, và Môi-se đến với thế hệ khác. Hiểu tôi muốn nói điều gì? Nếu họ không chấp nhận nó, thì Đức Chúa Trời sẽ để cho thế hệ đương thời chết dần và Ngài sẽ mang vào một thế hệ khác để làm điều đó. Vậy, họ đã từ chối nó. Và rồi chúng ta thấy rằng, thế hệ kế tiếp này đã xuất hiện, khi Môi-se đi xuống đó để chứng thực chính mình...

⁶⁰ Các bạn biết đấy, Môi-se lo sợ khi đi xuống lần nữa. Môi-se đã tám mươi tuổi lúc ấy, và người đã đi bốn mươi năm. Và khi người đã nói chuyện với Đức Chúa Trời ở bụi gai cháy, người đã nói, “Tôi sẽ nói với họ ai đã sai tôi?” Đức Chúa Trời không có tên. Người nói, “Tôi sẽ nói với họ ai đã sai tôi?” Nói, “Khi tôi nói rằng, ‘Đức Chúa Trời của tổ phụ các ngươi đã hiện ra với ta,’ họ sẽ nói rằng, ‘Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta là Ai?’ Ồ, tôi sẽ nói gì với họ?”

⁶¹ Ngài phán, “Ngươi hãy nói với họ rằng ‘TA LÀ Đấng TỰ HỮU HẰNG HỮU.’ Ngươi hãy nói với họ rằng ‘TA LÀ Đấng TỰ HỮU HẰNG HỮU.’” Và Ngài phán, “Ngươi đang cầm vật gì trong tay, hỏi Môi-se?”

62 Người thưa, “Một cây gậy.” Và người ném nó xuống đất và nó hóa ra một con rắn. Và người đặt tay lên ngực mình, nó hóa thành bệnh phong; và lấy tay ra, và được chữa lành.

63 Ngài phán, “Hãy đi xuống, và lấy những phép lạ này và thực hiện chúng trước dân sự, và nó sẽ là một sự minh chứng. Họ sẽ biết bởi những dấu hiệu này rằng Ta đã sai người đến để giải cứu.” Ô, hỡi anh em! Đức Chúa Trời luôn luôn làm điều đó. Đức Chúa Trời luôn ban cho những dấu hiệu siêu nhiên. Hiểu không?

64 Và bây giờ khi người đi xuống và kêu gọi dân sự, và đã làm những dấu lạ của người trước mặt họ, tất cả Y-sơ-ra-ên đã tin, mỗi người trong họ. Và họ cũng, đã đi thẳng ngay đến cung điện, để đòi sự giải cứu. Và rồi Pha-ra-ôn đã quyết định ông sẽ không cho họ sự giải cứu, và Đức Chúa Trời đã trút sự đoán phạt trên Pha-ra-ôn. Và chúng ta biết điều gì đã xảy ra ở Ai Cập.

65 Lạ thay, sau khi họ đã chứng kiến tất cả những dấu hiệu đó xảy ra, và rồi họ đến Biển Đỏ, và nhận ra rằng chính Đức Chúa Trời mà đã làm tất cả những dấu lạ đó, ở đây tại Biển Đỏ, đã nghi ngờ Đức Chúa Trời, chính điều trước tiên, mà Ngài đã có thể làm một con đường giải thoát.

66 Vậy thì, đó là chỗ chúng ta mắc sai lầm. Khi sự đau ốm nhỏ đập vào chúng ta, khi một tai họa nhỏ, hay một khó khăn nhỏ xảy đến ở đâu đó trong con đường, thì chúng ta đi đến chỗ sa ngã. Một người trẻ tuổi mới cải đạo; người nào đó sẽ chế nhạo anh chàng đó, nói rằng, “Ồ, anh chẳng là gì ngoài một thánh quá máu.”

67 “Ồ, tôi ghét bị gọi là một thánh quá máu.” Các bạn thấy, đấy, thế đấy, các bạn bắt đầu sự nghi ngờ đó.

68 Đó là lúc để chịu đựng tại đó! Đó là lúc để, chúng ta kính trọng sự giả. Đó là lúc để—để dâng sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời.

69 Và Môi-se nói, “Ta đã làm cho các người những điều này, rồi, mười phép lạ trước mặt các người. Và Đức Chúa Trời đã ban cho các người mười phép lạ, và rồi các người sợ hãi ở biển đó. Chắc chắn vậy. Các người sẽ đòi hỏi bao nhiêu nữa để các người tin?” Người bước lui lại, và lấy cây gậy của mình và giơ nó lên trước

biển, và bão tố đã lặng xuống và thổi nó qua phía bên kia, và họ đã đi qua. Và ngay khi họ tới bờ bên kia, lập tức họ bắt đầu phàn nàn họ không có bánh. Xem đây, giống y như vậy. Sau đó Đức Chúa Trời mưa bánh từ trời xuống cho họ. Rồi họ lại phàn nàn không có nước, và cứ phàn nàn điều này đến điều khác. Và tôi để ý...

⁷⁰ Các bạn nói, “Ồ, có lẽ họ là loại người không thể cải đạo.”Ồ, có lẽ họ là vậy. Có một đám đông pha tạp đã đi với họ, đúng.

⁷¹ Nhưng tôi muốn đưa một vấn đề khác nữa để cho các bạn— cho các bạn để nhớ. Nếu Đức Chúa Trời sai phái một sứ giả đến, và được chứng thực, bởi những dấu hiệu, rằng người là sứ giả được Đức Chúa Trời sai đến, thế thì điều đó tùy thuộc họ có vâng theo sứ giả này không. Chính xác. Họ phải vâng lời sứ giả ấy và phải kính trọng sứ giả ấy. Hãy nhìn vào Giô-suê và Ca-lép, họ đã ở lại bên người. Vâng, thưa quý vị. Bất kể Mô-i-se ở đâu, họ cũng, ở đó. Mô-i-se đúng hay sai, họ cũng luôn ở lại ngay với người, dù thế nào đi nữa, đây, vì họ biết rằng đó là sứ giả của Đức Chúa Trời.

⁷² Và ở đó, một ngày nọ, chúng ta thấy rằng ngay cả Mi-ri-am, một nữ tiên tri, và A-rôn, thầy tế lễ thượng phẩm, đã chế nhạo vợ Mô-i-se bởi vì bà là người Ê-thi-ô-pi, và nghĩ rằng, “Trong nhóm của chính chúng ta không có đủ người nữ, để lấy làm vợ sao, mà đi xuống đó và cưới người đàn bà ấy?” Đó không phải là sự chọn lựa của Mô-i-se; đó là sự chọn lựa của Đức Chúa Trời cho Mô-i-se. Và khi họ chế nhạo nó, điều đó đã làm Đức Chúa Trời nổi giận cách như vậy đến nỗi Ngài đã đánh Mi-ri-am, nữ tiên tri, chị gái của chính Mô-i-se, bị bệnh phung đầy người. Đó là về điều gì? Bà ấy, một nữ tiên tri, nhưng bà đã làm điều gì? Bà đã chế nhạo và tỏ sự không kính trọng với sứ giả của Đức Chúa Trời, sứ giả của giao ước ngày ấy. Và bà đã bất kính. Và A-rôn cũng vậy, thầy tế lễ thượng phẩm, chính người phát ngôn của Mô-i-se, đúng, ông đã cùng phe với bà.

⁷³ Và lúc đó A-rôn, khi ông nhìn thấy chị mình bị phung, ông đi vào và nói với Mô-i-se, “Em sẽ để cho chị gái của chính mình chết sao?”

⁷⁴ Và Mô-i-se đã đi vào trong đền tạm và sắp mình xuống trước Chúa, và bắt đầu khóc và kêu cầu Đức Chúa Trời, thương xót cho

chị gái người. Và Thần của Chúa đã giáng xuống và phán, “Hãy gọi A-rôn và Mi-ri-am đứng đây trước mặt Ta.” Ồ, chao ôi!

75 Đức Chúa Trời đòi hỏi sự kính trọng! Đức Chúa Trời ban đến Sứ điệp của Ngài, bạn lắng nghe Nó và bạn tôn kính Nó. Đừng quan tâm nếu họ gọi Nó là một đám thánh quá máu, hay bất kể họ gọi Nó là gì đi nữa; hãy mặc cho thế gian làm những gì họ muốn. Nhưng còn bạn hãy bày tỏ sự kính trọng!

76 Vậy, Mi-ri-am đứng đó. Đức Chúa Trời phán, “Hãy gọi Mi-ri-am và gọi Môi-se...hay là gọi A-rôn ở đây, anh trai và chị gái của người, đến đứng trước mặt Ta.”

77 Và khi họ đến trước Ngài, Đức Chúa Trời phán, “Các người không kính sợ Đức Chúa Trời sao?” Nói điều đó với thầy tế lễ thượng phẩm và với Mi-ri-am nữ tiên tri. Phán, “Nếu có người nào, một người giữa các người, là người thiêng liêng hay là một tiên tri, Ta là Chúa sẽ bày tỏ chính Ta cho người biết. Ta sẽ phán với người đó trong những khả tượng và bày tỏ chính Ta trong giấc mơ với người, và đại loại như vậy, nếu người là thiêng liêng hay là một tiên tri.” Nhưng phán, “Đầy tớ của Ta Môi-se, Ta phán từ môi miệng đến tai người.” Phán, “Các người không kính sợ Đức Chúa Trời sao?” Nói cách khác, “Các người nói về Môi-se, nghĩa là các người đang nói về Ta. Nếu các người không thể kính trọng Môi-se, các người không kính trọng Ta.” Phán, “Há Ta đã không chứng tỏ giữa các người rằng người là đầy tớ của Ta sao? Mà các người không kính trọng người chút nào.”

78 Thật đó hẳn là bài học cho dân sự của thời đại này, không kính trọng, không tôn kính!

79 Bấy giờ Ngài phán, “Và bởi vì người đã không làm điều đó, đó là lý do người bị phung. Đó là lý do những điều này đã xảy ra,” phán, “bởi vì các người nên biết rằng đây là đầy tớ của Ta. Các người biết điều đó, vậy khi các người nói điều gì đó nghịch lại người là các người đang nói nghịch lại Ta.”

80 Vậy Môi-se đã cầu nguyện để cứu sự sống của bà, và Đức Chúa Trời đã cứu sự sống của bà. Bà đã sống không được bao lâu sau đó, bà chết. Nhưng bà đã được lành khỏi bệnh phung, và đã đi ra khỏi trại trong bảy ngày, các bạn biết đấy, để bà...cho có

điều đó, cho được thanh tẩy, để chính bà được sạch lại khỏi bệnh phong. Đức Chúa Trời đã chữa lành bà.

⁸¹ Nhưng điều mà Ngài đã cố đem đến cho họ, là điều này, “Các người phải kính trọng những gì Ta làm.”

⁸² Và nếu đó là thái độ của Đức Chúa Trời trong thời đó, và Đức Chúa Trời không thể thay đổi, Đức Chúa Trời muốn chúng ta kính trọng những gì Ngài đang làm. Ngài đòi hỏi điều đó. Ngài phán, “Các người cũng phải kính trọng điều đó nếu không thì điều khác sẽ xảy ra.”

⁸³ Một ngày nọ một người kể với tôi, anh ấy nói tôi...Một người nghèo, quét chợ ở trên đây, để kiếm sống. Anh ấy bị suy sụp tinh thần, hình dạng rất tệ hại. Anh là tín đồ Lutheran, và họ đã có lễ tiệc thánh. Anh ấy không thể đi bộ đến nhà thờ, nên anh phải đi bằng tắc-xi. Nói anh phải trả tám mươi xu để đi xuống và tám mươi xu để đi về. Người hàng xóm của anh, rất không tin kính, một buổi sáng thấy anh đọc bài Cầu nguyện của Chúa, và đã cười, chế nhạo anh. Anh ta nói với người hàng xóm này, anh ta nói với người này, nói, “Sáng nay anh thuê xe để đi đâu vậy?”

Nói, “Có tiệc thánh. Tôi đi xuống nhà thờ.”

Anh ta nói, “Tiệc thánh là gì?”

Nói, “Khi chúng tôi ăn bánh và uống chén.”

⁸⁴ Anh ta nói, “Tôi cũng có của tôi, sáng nay ở bàn ăn, với một lát bánh mỏng và uống một xị ứt-ki.” Hiểu không?

⁸⁵ Tôi biết về ba cậu bé, lần nọ, đã chế nhạo lễ tiệc thánh trong nhà thờ, biết về chúng. Và chúng đã đi lên trong—trong phòng khách sạn và mua một ít bánh xăng-ứt và một chai ứt-ki, và làm tiệc thánh của chúng trên đó, làm trò cười lễ tiệc thánh mà họ đã có trong một giáo hội Ngũ Tuần. Chưa tới ba tháng sau đó, tất cả ba đứa đã bị...một đứa trong chúng đã chết, và hai đứa còn lại thì vào viện tâm thần.

⁸⁶ Các bạn không thể không kính trọng Đức Chúa Trời! Các bạn phải kính trọng Đức Chúa Trời. Nếu các bạn không tin điều đó, cứ giữ im lặng, hãy tránh xa nó. Hoặc, làm điều đó, hay đến một cách tôn kính và kính trọng nó. Đừng làm trò cười những người

ở trong Thánh Linh. Đừng nói về những người mà đang thờ phượng trong Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Hãy để mặc họ.

87 Tôi đã đứng ngay ở đó trên góc phố, rao giảng, cách đây vài năm, như một thầy giảng trẻ. Và có một người phụ nữ đến gần, cô ấy là người Công giáo bởi đức tin; nhưng tôi biết chồng của—của cô ấy là người Công giáo, cô ấy không tin gì cả. Và một phụ nữ rất đẹp, xinh xắn, nhìn rất dễ thương, khoảng chừng hai mươi, hai mươi hai tuổi. Tôi biết cô ấy khi còn là một cô gái ở đây trong thành phố. Và cô ấy đến gần và đứng đó, và cô ấy nói, “Tôi sẽ không để con bò cưng của tôi theo tôn giáo mà William Branham đã có.”

88 Và đêm kế tiếp, trước khi tôi có thể đến với cô ấy, đã nghe cô ấy sắp chết trong bệnh viện, và không biết điều gì đã làm cho cô ấy chết. Cô ấy đang chết dần ở đó trong bệnh viện, và chồng cô đã đến gặp tôi. Anh ấy nói...Anh ấy là người Công giáo. Và anh ấy đến, anh ấy nói, “Đến nhanh lên và cầu nguyện cho vợ tôi, cô ấy đã gọi ông suốt đêm, cô ấy sắp chết.”

89 Ồ, tôi nói, “Tôi sẽ đi.” Và tôi đã vào xe hơi và rời buổi nhóm, và bắt đầu đến bệnh viện. Và tôi chạy lên cầu thang, tôi gặp y tá, và cô ấy nói, “Cô đó đã chết rồi.”

Và chồng cô ấy nói, “Hãy đến, cầu nguyện cho cô ấy, dù thế nào đi nữa.”

Tôi nói, “Cô ấy đã chết.”

Nói, “Nói một lời cầu nguyện, dù sao đi nữa.”

“Điều đó sẽ vô ích bây giờ.”

Nói, “Ồ, hãy đến nhìn cô ấy.”

90 Và tôi đi đến. Cô ấy có mái tóc hoe đỏ, tôi tin người ta gọi nó, là tóc vàng nâu. Một phụ nữ rất đẹp, một vài chỗ tàn nhang trên khuôn mặt của cô ta ở đây, với đôi mắt nâu to lớn. “Và người phụ nữ đó,” cô y tá đó nói, “Billy à, cô ấy đã chết trong sự đau đớn tột cùng đến nỗi cô ấy đã gọi lớn hết sức tên của ông, và nói, ‘Nói với ông ấy hãy tha thứ cho tôi,’ cho đến nỗi tàn nhang hiện ra trên mặt cô ấy như mụn cóc.” Và đôi mắt to đó đã lồi ra và mí mắt cô ấy khép hờ trên chúng. Dĩ nhiên, anh em biết điều gì xảy ra khi một người sắp chết, cả thận và ruột của họ rớt ra, và cô ấy

ở đó thật sự đau hết sức. Và chết trong sự thống khổ như vậy bởi vì...không phải vì cô ấy đã không kính trọng tôi, nhưng cô ấy đã không kính trọng Phúc âm mà tôi đang giảng, và rằng Đức Chúa Trời đang làm những dấu kỳ và phép lạ.

⁹¹ Khoảng thời gian trước đây ở New Albany, trong lúc tôi đang đứng đó nói chuyện với một tội nhân, dẫn dắt ông ta, một ông lớn tuổi to lớn thô kệch trong ga-ra đến với Đấng Christ, một trong những người bạn của tôi, con rể của anh điều hành ga-ra kế bên. Tôi đang đứng đó giảng đạo vào giờ ăn tối, ăn bánh xăng-uyt và nói với ông ta về Đức Chúa Trời. Suốt thời gian ban ngày tôi sẽ tìm thấy nơi nào đó mà tôi có thể đi vào giờ ăn tối và cố giành một linh hồn đến với Đấng Christ. Ông ấy nói, “Ông Branham,” ông ấy nói. Tôi chỉ là một thầy giảng trẻ tuổi, chính tôi. Ông ấy nói, “Ông Branham,” nói, “mẹ tôi đã có loại tôn giáo đó, tôn giáo thành tâm đó.” Và nước mắt rơi xuống đôi má của ông.

Tôi hỏi, “Mẹ ông đã mất bao lâu rồi?”

Nói, “Nhiều năm rồi. Bà luôn cầu nguyện cho tôi.”

⁹² Tôi nói, “Đức Chúa Trời mà đã nghe lời cầu nguyện của bà thì đang đáp lời cầu xin ấy ngay bây giờ cho bà.”

⁹³ Và anh này bước vào trong đó, anh ta nói, “Xin chào.” Anh ta đã say rượu. Nói, “Chào, Billy, hãy nghe này.” Nói, “Khi nào ông muốn đến ga-ra của tôi thì đến,” nói, “ông đến, nhưng,” nói, “đừng đem theo tôn giáo quá máu của ông đến.”

⁹⁴ Tôi quay lại và nhìn vào anh, tôi nói, “Nơi nào Đấng Christ không được nghênh tiếp, nơi đó tôi sẽ không đến.”

⁹⁵ Và vì vậy anh ta quay lại và nói, “À, mặc xác anh, anh bạn!”

⁹⁶ Và tôi cứ nghe trong lòng mình, một Tiếng phán rằng, “Người gieo gì gặt nấy. Thà rằng buộc cối đá vào cổ người, và quăng xuống biển sâu còn hơn.” Và người con rể của ông ấy, ngay buổi chiều hôm đó, bị chiếc xe Chevrolet hai tấn chất hàng xuống chạy qua người anh ta, và nghiền nát anh ta nằm trên mặt đất.

⁹⁷ Thấy đó, các bạn phải kính sợ Đức Chúa Trời. Các bạn phải kính sợ, các bạn...Đức Chúa Trời đòi hỏi sự kính sợ, và Ngài truyền lệnh đó.

98 Và vì vậy Mi-ri-am nên hiểu điều đó tốt hơn. Vì vậy Môi-...A-rôn nên biết rõ hơn, biết điều này, rằng Môi-se là người được dẫn dắt bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời để làm những gì người sẽ làm.

99 Mục sư Báp-tít đã viết cho tôi một lá thư trước đây hai ngày, từ trên đó. Ô, giá như ông ấy đã không cào tôi trên đồng than đó! Ông ấy nói, “Một gã lưỡi biếng như anh! Một chức vụ mà sẽ tương tự Ê-li, các tiên tri à,” ông ấy nói, “và rồi nhìn thấy anh chỉ quanh quẩn trong nhà, chẳng làm gì cả!”

100 Vì vậy Billy đang hành động như một thư ký vào lúc đó, cậu ấy đã viết thư hồi âm lại. Và rồi cậu ấy nghĩ, “Ồ, con nghĩ rằng con sẽ chỉ trả lời ông ấy,” cậu ấy nói. Nhưng cậu ấy nghĩ tốt hơn là cậu ấy để cho tôi đọc nó trước khi cậu ấy trả lời nó. Nhưng có rất nhiều sự khéo léo về giao tiếp trong lá thư ấy. Cậu ấy nói, “Này, đây không phải là bố tôi, mà là tôi.” Nói, “Ông vừa nói rằng bố tôi đã có một chức vụ giống như Ê-li.” Và đã nói, “Ông nói ông ấy ngồi xuống trên bờ một con lạch nào đó, để câu cá, hay lên núi, với khẩu súng trường trong tay.” Nói, “Ông sẽ nói gì về Ê-li khi người ngồi ở bên bờ suốt ba năm?” Nói, “Ông không biết rằng họ được dẫn dắt bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời để làm những gì họ đang làm sao?” Thấy đó, mọi người đều muốn làm theo ý riêng của họ. Nhưng con người phải được dẫn dắt bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, và bạn phải kính sợ điều đó. Chỉ thế thôi.

101 Một ngày kia ở đây, một linh hồn đáng quý, ở đây trong thành phố, đến gặp anh em khác, anh ấy nói, “Bill ở đâu?”

Cậu ấy nói, “Ông ấy đã đi lên Canada.”

Anh ấy nói, “Tôi đoán đi săn phải không?”

Cậu ấy đáp, “Vâng, ông ấy đang đi săn.”

Nói, “À, vô nghĩa với thứ như thế!”

102 Được rồi, người đàn ông đó, không biết rằng tôi đã ở dưới quyền năng của Đức Thánh Linh, bởi một khái tượng về CHÚA PHÁN NHU VẬY, để đi. Anh em sẽ làm gì vào Ngày Phán xét? Ích lợi gì, cho tôi để đi đến bên giường của người đó và cầu nguyện cho anh ta? Điều trước tiên, là anh ta không tin tôi. Và nhiều

người, khi nào họ đến gần và nói những điều này, giống như tôi không biết rằng họ không tin Điều đó. Mặc dầu họ vỗ vào lưng anh em và gọi các bạn là “anh em,” tuy nhiên các bạn biết họ không tin Nó. Hiểu không? Họ không tin Nó. Và các bạn có thể có...Bạn không thể làm gì cho họ. Họ sẽ gọi cho anh em, “đến cầu nguyện,” nhưng điều đó chẳng ích gì cả. Vì, các bạn biết, họ không kính sợ Nó. Các bạn phải tin Nó. Hãy xem những người mà, thật sự tin và xem điều gì xảy ra. Thấy đó, các bạn phải kính sợ Nó.

¹⁰³ Giê-sa-bên, trong thời của Ê-li, thật bà đã không kính trọng Ê-li! Thế nào bà...Ê-li thật sự là mục sư của bà. Chắc chắn. Ồ, bà ta không muốn nhận điều đó. Chao ôi, không! Bà là một—một người theo thuyết vô thần, hay một người không theo đạo, hay—hay một người thờ thần tượng. Và bà đã có những thầy tế tà thần riêng của mình. Nhưng tuy nhiên Ê-li là mục sư của bà, Đức Chúa Trời đã sai ông đến đó làm mục sư. Ông là mục sư cho dù...Nếu ông đã chửi bà oang oang và nói cho bà tất cả tội lỗi của bà, tuy nhiên ông là mục sư của bà. Bà không muốn chấp nhận điều đó chút nào, nhưng, và bà đã không kính trọng ông. Bà ghét ông! Chắc chắn, bà đã làm điều đó. Và điều gì đã xảy ra cho bà? Đức Chúa Trời đã để cho những con chó ăn thịt bà trên đường phố. Đúng thế. Bởi vì điều gì? Bà đã không kính trọng Sứ điệp mà Ê-li đang rao giảng.

¹⁰⁴ Đức Chúa Trời đòi hỏi sự kính trọng. Các bạn phải có điều đó. Bạn từng nhận được bất cứ điều gì từ Đức Chúa Trời, thì bạn sẽ kính trọng Đức Chúa Trời. Và các bạn phải bày tỏ điều đó từ tấm lòng các bạn, từ đáy lòng của các bạn. Các bạn phải làm điều đó.

¹⁰⁵ Nhưng bà đã không kính trọng Đức Chúa Trời như bà đã không kính trọng tiên tri của Ngài. Bấy giờ, bà đã biết Ê-li là một tiên tri. Họ đã không có điều gì trong Y-sơ-ra-ên có thể phù hợp với Ê-li. Tại sao, những khả tượng của ông và mọi thứ đều hoàn hảo trước mặt Đức Chúa Trời. Và ông, nhưng ông đã lên án họ. Ôi chao, vâng! Ông có thể lên án mọi giáo phái, mọi thứ khác. Và mọi thứ mà đã gọi là tội lỗi, ông lên án nó, từ nhỏ nhất đến lớn nhất, vua và tất cả, ông không bỏ sót một nhóm người nào

trong họ cả. Nhưng họ phải biết rằng ông là một tiên tri. Họ thật sự không thể không biết điều đó. Vàng, thưa quý vị.

¹⁰⁶ Thậm chí A-háp đã cố tố cáo ông vì cơn hạn hán. Và ông đã cầu xin Đức Chúa Trời cho sự hạn hán đến. Vàng, ông đã làm thế. Và ông nói, “Ta có quyền và ta sẽ đóng các tầng trời; trời thậm chí sẽ không mưa, hay sương sẽ không rơi xuống, cho đến khi ta gọi nó đến.”

¹⁰⁷ Các bạn có thể tưởng tượng rằng Giê-sa-bên nhỏ mọn với khuôn mặt được tô vẽ đó, cứ lên xuống nền nhà đó, “Lão già đạo đức giả đó! Lão già đạo đức giả đó, đã gây ra tất cả những đau khổ cho những trẻ nhỏ này ở ngoài đây,” và tất cả như thế. Ê-li đang cố gắng đem họ trở về với Đức Chúa Trời, cố gắng đem một đất nước trở lại với Đức Chúa Trời. Hiểu không? Và trông giống như... Bà có thể nói với dân sự rằng, “Các người muốn nói rằng các người sẽ tin vào người như thế sao, người mà sẽ đóng đất đai lại như thế này, và trời thậm chí không mưa hay có sương sao? Và tất cả yêu thuật của ông ta hay sự lừa phỉnh của ông ta ở ngoài đó,” bà ta muốn gọi nó bất cứ cái gì đi nữa. “Và ông ta chẳng là gì ngoài chỉ là một—một phù thủy hay một thầy bói, hay gần như thế. Ông đã đóng các tầng trời và trời sẽ không mưa, làm cho tất cả những người này chịu khổ. Và các người nói rằng đó là ý của Đức Chúa Trời sao?”

¹⁰⁸ Đó là ý chỉ của Đức Chúa Trời! Cho dù như thế nào, đây, các bạn phải nhìn vào những gì... Các bạn phải kính trọng Đức Chúa Trời bất kể Ngài làm điều gì. Ngài biết những gì Ngài đang làm. Trông thật thảm hại, con trẻ phải chịu đau khổ, dân sự chịu đau khổ, thú vật thì chết, chiên chết, không có nước nơi nào cả, ban đêm thì nóng và oi bức, mặt trời sáng rực như đồng trên bầu trời suốt cả ngày, trong ba năm rưỡi. Và Ê-li ngồi trên núi, nói rằng, “Nếu ta chẳng gọi thậm chí sẽ không có sương rơi xuống từ trời.” Điều đó đúng. Ô, họ thật đã ghét người!

¹⁰⁹ Và khi ông ấy, A-háp, đã tìm thấy người, ông ấy nói, “Có phải người, là kẻ đang làm rối loạn Y-sơ-ra-ên chẳng?”

¹¹⁰ Ê-li thân mến nhìn thẳng vào mặt của ông ta, đáp rằng, “Không, không phải ta, nhưng chính người là kẻ đang làm rối loạn Y-sơ-ra-ên.” Đúng vậy. Đây, ngay cả A-háp đã không kính

trọng người. Và các bạn biết Ê-li đã nói gì với A-háp, nói, “Bởi vì người đã làm đổ máu vô tội của Na-bốt, vì vậy lũ chó, cũng sẽ liếm lấy máu của người, trên đường.” Và chúng đã làm vậy! Bởi vì họ đã không kính trọng sứ giả của Đức Chúa Trời. Điều đó hoàn toàn chính xác. Họ đã không kính trọng điều đó.

Vậy thì, Mi-ri-am đã không kính trọng điều đó. A-rôn đã không kính trọng điều đó.

¹¹¹ Cho dù bạn là ai, Cơ-đốc nhân hay không phải Cơ-đốc nhân, các bạn vẫn phải kính trọng đối với Đức Chúa Trời, và kính trọng những gì Ngài đang làm, nếu không phải gánh chịu lấy hậu quả. Hoặc là chọn nó hay đi vào sự đoán phạt, bạn muốn một trong hai điều đó.

¹¹² Làm thế nào tôi có thể đứng với sự làm chứng, từ giờ này sang giờ khác, về những gì tôi đã thấy trong đời sống tôi, những gì tôi đã thấy trong các đất nước khác và những phần khác của các nước, và vân vân, những điều mà đã xảy ra. Nhưng bỏ qua điều đó, chỉ để các bạn sẽ có được ý—ý tưởng về những gì tôi đang cố gắng nói với các bạn, các bạn phải kính trọng nó. Tôi đã thấy những người trẻ tuổi ngồi trong buổi nhóm, và cười khúc khích và cười trong một buổi nhóm, và, chưa đầy hai mươi bốn giờ sau, đã bị cán nát trên đường phố. Tôi đã nhìn thấy những người trẻ tuổi ngồi trong một buổi nhóm, trong một năm khi tôi đã ở nơi đó, và kế tiếp, có lẽ trong vòng sáu tháng, đi trở lại chỗ tương tự, và thực sự thì mỗi người trong họ đã chết, hay bị giết chết, nằm ở đâu đó, với những bệnh tật và các thứ. Đúng thế. Các bạn phải kính trọng điều đó.

¹¹³ Tôi nhớ một đêm nọ cô gái trẻ nào đó, ở Tennessee, khi tôi đang đi ra cửa, giảng ở một nhà thờ Báp-tít lớn, đang đi ra cửa. Và tôi cảm thấy được dẫn dắt đêm đó để kêu gọi cô ấy đến với Đấng Christ. Ô, cô ấy đã cười vào mặt tôi khi tôi kêu gọi cô ta đến với Đấng Christ. Cô ấy ngẫu nhiên là một trong những con gái của một chấp sự. Và đứng ở cửa tối hôm đó, cô ấy chờ tôi. Và tôi đi ra, cô ấy nói, “Tôi muốn ông biết một điều ngay bây giờ, ông đừng có bao giờ khuấy rối tôi như thế lần nữa.”

Tôi nói rằng, “Đức Chúa Trời đang kêu gọi cô.”

114 Cô ấy đáp, “Vô lý! Tôi còn trẻ,” nói, “tôi có rất nhiều thời gian cho điều đó.” Nói, “Bố tôi đã có đủ niềm tin tôn giáo cho cả nhà tôi rồi.”

115 Tôi nói, “Chưa đủ cho cô đâu, em gái, mọi người phải có niềm tin tôn giáo của riêng mình.”

116 Cô ấy nói, “Nếu tôi muốn ai đó nói với tôi về điều đó, tôi sẽ kiếm người nào đó mà có một ít giác quan, không phải người nào đó giống như ông.”

117 Tôi nói, “Đi đi, nói những gì như cô muốn. Cô đừng làm phiền tôi, nhưng ngày nào đó cô sẽ hối tiếc điều đó.”

118 Chẳng bao lâu sau đó, đi ngang qua thành phố ấy. Ở đây cô ấy đi xuống phố với váy trong của cô ấy thông xuống, phì phèo với điều thuốc trong tay, và mời tôi uống rượu uýt-ki. Cũng cách ấy! Và đây là lời làm chứng của cô ấy, cô ấy nói, “Ông có còn nhớ cái đêm mà ông kêu gọi tôi ở đó không?” Nói, “Đó là sự thật.” Cô ấy nói, “Thánh Linh của Đức Chúa Trời đã làm chứng với tôi đêm hôm ấy, cố gắng khiến tôi đến.” Và nói, “Kể từ đó tôi có thể thấy linh hồn của mẹ tôi bị rán trong địa ngục như cái bánh xèo, và cười nhạo nó.” Đó là những gì đã xảy ra, đấy.

119 Anh em phải kính trọng Đức Chúa Trời. Chỉ thế thôi. Anh em phải làm điều đó, thưa anh em. Chỉ thế thôi. Giê-sa-bêl đã không kính trọng điều đó.

120 Và nhớ một lần khác, có một số đứa trẻ bắt kính, chúng đã được nuôi dưỡng trong gia đình.

121 Ê-li, dĩ nhiên, sau những ngày của ông, người ta rất ghét ông vì ông đã gọi nạn đói đó đến trong xứ. Có nhiều người đã dạy cho con cái họ rằng “Ê-li, một người như thế,” đã được chuyển dịch và đem về Trời. “Ông ấy phải bị giết ở đâu đó, và họ chỉ chôn ông và giấu ông.” Họ—họ đã không tin điều đó.

122 Vì vậy Ê-li-sê đã thay vào vị trí của ông, bấy giờ ông là sứ giả của thời kỳ đó sau khi Ê-li đã được cất lên. Vì vậy ông đi qua một thành phố nào đó, và lũ trẻ, lũ trẻ của thành đó, chạy ra, chế nhạo ông, nói rằng, “Này, lão trọc kia, sao ông không lên trời như Ê-li?” Đấy, chúng không tin Ê-li đã lên trời. Thế đấy. Đó không phải là sự không kính trọng người; đó là không kính trọng Sứ điệp

của người. Ông là người nổi nghiệp cho Ê-li-sê...cho Ê-li. Ông đã được xúc dầu, thần của Ê-li đã ở trên ông. Ông đã đi thẳng lên đó và làm giống như những việc mà Ê-li đã làm. Halêlugia!

123 Chúa Jêsus phán, “Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm những công việc Ta làm.” Vâng. “Những kẻ tin sẽ có được các dấu lạ này.”

124 Họ đã không kính trọng điều đó. Và họ đã không kính trọng Ê-li bởi vì người tin nơi Ê-li-sê, bởi vì Thần đã ở trên ông. Và ông quay lại và dùng áo choàng đập mạnh vào sông Giô-đanh, và sông Giô-đanh mở ra, đi lên và đã làm cùng loại những phép lạ mà Ê-li đã làm. Và thậm chí tất cả các thầy giảng ở trường tiên tri trên đó, đã nói, “Thần của Ê-li ở trên Ê-li-sê,” tiếng đồn ra khắp nước.

125 Và nhiều người, tôi đoán họ đã cười với nhau, nói, “Chà, chà, nhìn nó kia!” Họ nói, “Đám thánh giật gân, cuồng tít đó, đang nói, ‘Người ấy đã lên Trời mà không phải chết, những con ngựa xuống.’ Chúng ta đã chẳng nhìn thấy gì cả.” Chắc chắn họ đã không. Chắc chắn không, họ đã không thấy. “Chúng ta không thấy con ngựa nào. Chúng ta không nghe tiếng xe ngựa ở nơi nào cả. Vô lý! Lão già ấy đã chết và họ đã chôn ông ta, và rồi họ đang cố dựng nhiều chuyện ồn ào qua đó.”

Thật giống như họ có thể nói ngày nay, việc giống như vậy!

126 Giống như họ đã nói về Chúa Jêsus, họ nói rằng, “Ồ, họ đến và ăn trộm Thân thể Ngài lúc ban đêm.” Thậm chí họ đã trả tiền cho những lính canh để làm chứng điều đó. Nhưng Ngài đã sống lại từ kẻ chết!

127 Và Ê-li đã được cất lên trong xe ngựa lửa, với những ngựa lửa.

128 Và khi tiên tri trẻ tuổi này đi xuống nơi đó, đi xuống qua thành phố đó. Và ông đã bị rụng tóc, khi còn trẻ. Ông đang đi xuống, vì vậy lũ trẻ này đã chạy theo sau ông, nói, “Này, sao ông không đi lên với Ê-li?” Nói, “Ớ lão trọc, hỡi ông!” Thấy không? Và chúng đang tỏ sự bất kính. Và Ê-li đã làm gì? Ông quay lại, trong quyền năng của Thánh Linh, và nguyên rửa những đứa trẻ kia. Điều gì đã xảy ra? Hai con gấu cái từ trên rừng xuống và đã giết chết bốn mươi hai đứa trong bọn chúng. Đúng. Không

kính trọng, bất kính. Các bạn không nên làm thế. Các bạn phải kính trọng Đức Chúa Trời.

129 Nếu có đứa nào trong những đứa trẻ chúng đã nói...Bây giờ, nếu như cha và mẹ chúng đã nói, “Này, hỡi các con, hãy xem, người ta nói rằng Ê-li đã được cất lên. Bây giờ, chúng ta không biết gì về điều đó, nhưng, dù thế nào đi nữa, ta—ta—ta không biết có phải là vậy hay không, nhưng ta nói với các con rằng điều tốt nhất để làm là cứ đừng nói gì về điều đó. Cứ vậy đi. Khi người đi qua...Chúng ta nghe người đang đi xuống thành phố ngày hôm nay, sẽ có một buổi nhóm đường phố ở trên đó. Nếu người đến, nếu các con, trên đường đi đến trường ngày hôm nay, gặp người, chỉ nói, ‘Ông có khoẻ không, thưa mục sư? Ông có khoẻ không, thưa ông?’ Hay là những gì tương tự như vậy. Hãy nói với người.”

130 Nhưng thay vào đó, không nghi ngờ gì chúng đã được bảo ở nhà. Ồ, chúng đã nghe bố mẹ chúng ngồi ở bàn ăn và cười cợt, với nhau, nói rằng, “Anh biết điều gì chứ! Người ta nói rằng lão thánh giết gân kia đã được cất lên. Anh có tin điều gì như thế không? Và họ nói gã hói đầu trẻ tuổi này, thật đầu hói như quả bí ngô ở trên đó, ông ta chưa hơn khoảng ba mươi lăm tuổi, và ở đây ông ta đang đi xuống qua nơi đó, và nói ông ta sẽ tổ chức một buổi nhóm họp đường phố, trông mong chúng ta sẽ tin vào điều vô lý như thế. Ồ, ông ta không là gì ngoài một người trẻ...chỉ là một—một người làm trò hề. Chỉ như vậy thôi. Bởi vì, ông ta sẽ không đến các nhà thờ của chúng ta, Ông ta thì thật giống như Ê-li, ông ta sẽ không đến các nhà thờ của chúng ta. Chúng ta sẽ, ông ấy sẽ...Có lẽ ông ta là loại người làm phép thuật, kẻ xúi quẩy, chơi trò lừa nào đó, giống như Ê-li.” Họ không tin người. Vì vậy, những đứa trẻ này đã được dạy bảo thế ở nhà.

131 Nếu chúng đã được dạy bảo sự tôn kính và kính trọng, thì chúng có thể đã đi ra đó trước đấng tiên tri của Đức Chúa Trời và đã xin một lời cầu nguyện cho chính chúng.

132 Nhưng chúng đã được dạy bảo để cười và chế nhạo, và làm trò cười. Gần như những đứa trẻ của ngày hôm nay, hiện... quá nhiều đứa trong chúng ngày nay sẽ làm trò cười vào một

buổi nhóm đường phố, chúng sẽ làm trò cười vào việc giảng dạy Phúc âm.

¹³³ Vì vậy, Ê-li đã nguyện rửa chúng, như Danh của Chúa. Không phải bởi vì những đứa trẻ này, nhưng bởi vì sự bất kính của cha mẹ đã dạy dỗ những đứa trẻ cách đó, không kính trọng Đức Chúa Trời. Hai con gấu cái đi ra và đã giết chết bốn mươi hai đứa trẻ trong bọn chúng. Vậy thì, đó là hậu quả của sự bất kính. Đức Chúa Trời đòi hỏi sự kính trọng! Khi chúng không kính trọng tiên tri của Ngài, là chúng không kính trọng Ngài; cho dù chúng đã không tin thế nào đi nữa, thì chúng cũng phải biết ngậm miệng, tránh xa điều đó. Nhưng, không, chúng phải đưa vào lời không đáng nói của họ. Chúng phải nói điều gì đó mà chúng không được phép nói. Và chuyện gì đã xảy ra với chúng?

¹³⁴ Chúng ta sẽ lấy ví dụ một vài người mà đã kính trọng điều đó. Chúng ta hãy nói về người đàn bà Su-nem, đối với cùng tiên tri ấy, Ê-li. Bà thật sự không phải là người Y-sơ-ra-ên. Bà là người Su-nem, nhưng bà tin Đức Chúa Trời. Và bà đã thấy người này đi qua thành phố, đã nghe người giảng, bà đã thấy những dấu lạ mà người đã làm.

¹³⁵ Điều đó được kể lại trong lịch sử, tôi không biết điều đó có thật hay không, rằng ngày nọ một đám chó dại đang cố bắt lấy một cô bé. Nay, điều này không có trong Kinh Thánh, nó chỉ là một câu chuyện mà tôi đã đọc. Và nói rằng người đàn bà Su-nem đang đứng ở góc phố, và nàng thấy những con chó này định giết chết cô bé này. Và người thánh này đang đi qua phố, và người đã giơ cây gậy của mình lên với Đức Chúa Trời, và kêu lớn xin thương xót cho những đứa trẻ như thế, và những con chó quay lại và bỏ đi khỏi chúng. Tôi không biết, điều đó có như vậy hay không, dường như nó đã có thể xảy ra.

¹³⁶ Nhưng, dù thế nào đi nữa, người đàn bà này đã nói, vì Kinh Thánh, vì bà “đã nhận biết rằng đây là một người thánh.” Bà đã nhận biết điều gì đó đã xảy ra. Bà đã thấy người là ai, và “nhận biết rằng người là một người thánh từ Đức Chúa Trời.” Và, thay vì không kính sợ người như Giê-sa-bên, bà đã kính trọng người. Bà đã nói với chồng mình rằng, “Chúng ta có đủ khả năng để làm điều này. Em cầu xin chàng, chúng ta hãy xây cho người một ngôi

nhà nhỏ chỗ nào đó ở ngoài đây. Chúng ta hãy cho người một nơi nhỏ, vì người mệt mỏi. Em đã nhìn xem người. Người càng già đi, và em để ý rằng mái tóc bạc xám của người đã dài tới hàm râu rồi. Cây gậy nhỏ cũ kỹ của người, cánh tay xương xẩu nhỏ bé của người khi người đi dọc đường, đôi cánh tay yếu đuối nhỏ bé như thế. Và ở đây người đang đi đến, mang theo một bình dầu nhỏ bên hông người, với một miếng da cừu quấn quanh người, trong mặt trời nóng bức, thân thể người trông rám nắng và đỏ. Và em xin chàng, chúng ta hãy làm cho người một trạm nhỏ, để nghỉ ở đây. Chúng ta hãy gọi một người thầu và đến đây và xây cho người một nơi nhỏ, và để người ở, bởi vì em nhận biết rằng linh của người, bởi linh của người, người là một người thánh. Người là một người của Đức Chúa Trời.”Ồ, ồ, thật là một sự khác biệt!

¹³⁷ Vậy thì, chồng của bà đồng ý, bà...ông có thể đã nói, “Em yêu, anh cũng, để ý đến người đó. Anh đã nghe người, anh đã nhìn xem người, anh đã thấy các công việc làm của người. Anh cũng biết người là một người thánh của Đức Chúa Trời. Vậy chúng ta sẽ thật sự làm điều đó.” Vì vậy họ đã gọi người thầu đến và xây cho người một nơi nhỏ đẹp đẽ, và đặt vào đó một cái giường nhỏ để người nghỉ ngơi, để người có thể nằm xuống và nghỉ ngơi. Đặt cho người một chỗ để rửa chân, có một ít nước và những thứ, và đặt nó vào nơi đó.

¹³⁸ Và khi đấng tiên tri đến gần, dĩ nhiên, linh hồn người được phước, thấy rằng điều gì đó đã được làm cho mình. Người nói với Ghê-ha-xi, “Hãy đi, gọi nàng, và hỏi nàng điều gì ta có thể làm cho nàng, ta có thể ‘nói giùm với vua, với quan tổng binh chẳng?’” Người...

¹³⁹ Nàng nói, “Tôi ở giữa dân sự tôi, và tôi không cần điều gì.”

¹⁴⁰ Nhưng Ghê-ha-xi nói, “Nàng không có con. Và chồng nàng đã đứng tuổi rồi, ông ấy già rồi. Họ không có con.”

¹⁴¹ Và tôi có thể hình dung, Ê-li đang nằm đó trên giường nhỏ này, mà nàng đã làm cho người phước hạnh bởi việc làm đó, chân người đã được rửa, và râu người đã được rửa sạch hết, và các thứ, nằm ở đó, không nghi ngờ gì người đã thấy một khái tượng của Chúa (bởi vì, họ luôn làm thế). Vì thế người nói, “Hãy đi, gọi nàng, và bảo nàng đứng đây trước ta.”Ồ, chao ôi! “Hãy

đi, gọi nàng, bởi vì nàng đã—nàng đã kính trọng Đức Chúa Trời. Hãy đi, nói nàng đến đây.”

142 Khi nàng đến đứng nơi cửa, người nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Khoảng giờ này, năm tới, người sẽ sanh một đứa con.” Và khoảng giờ đó, năm sau, nàng đã có con.

143 Rồi Sa-tan, khi đưa trẻ lớn lên khoảng mười hai tuổi, cha nó mang nó đi ra trong cánh đồng ngày nọ, và Sa-tan nói, “Ta sẽ bắt đứa trẻ đó,” vì thế hắn chỉ làm cho đứa trẻ bị say nắng. Và nó chết trong đôi tay của mẹ nó.

144 Điều đó có làm cho nàng mất can đảm không? Không, thưa quý vị. Nàng nói, “Hãy thẳng lừa. Và đi mau, đừng ngừng lại. Hãy đi lên Núi Cạt-mên, lên núi ấy, vì người vừa mới đi qua đây ngày nọ.” Ồ, ồ! Ồ, ồ! Ồ, ồ! Chao ôi! Thế đấy. Đó là sự kính trọng. Đó là sự kính trọng.

145 Và chồng nàng nói, “Nàng định đi gặp người của Đức Chúa Trời.” Nói, “Ngày nay chẳng phải mồng một cũng chẳng phải ngày sa-bát, người sẽ không có ở trên đó trong...”

146 Nàng nói, “Mọi sự sẽ tốt, cứ thẳng lừa và để tôi đi.” Và vì thế họ đã ra đi.

147 Và họ đã đi lên núi. Và khi Ê-li nhìn ra ngoài hang động, và người bước ra đó và nhìn ra, người nói, “Trông giống như người đàn bà Su-nem đang đến.” Nói, “Nàng ắt phải buồn phiền.” Người nói, “Hãy đi, đón nàng. Và, khi,” nói, “nàng có sự buồn phiền trong lòng, và Đức Chúa Trời đã không hề tỏ cho ta hay về điều đó.”

148 Đấy, Đức Chúa Trời không phải nói với anh em mọi sự, đấy, vì thế Ngài không nói ngay cả với các tiên tri của Ngài mọi sự. Ngài chỉ—Ngài chỉ làm điều gì Ngài muốn làm, Ngài là Đức Chúa Trời.

149 Vì vậy người...Bấy giờ, Ê-li nói, “Chúa ôi!” Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Ê-li đã nói điều này, “Tại sao Ngài không nói cho tôi hay lý do nàng đang đến? Tại sao Ngài không nói với tôi tất cả về điều ấy?” Người có thể đã không hề nhìn thấy một điều. Nhưng nó thật tốt với Ê-li, cho dầu nó có là gì đi nữa.

150 Và điều gì xảy ra nếu như nàng sẽ đến gần và nói, nàng có thể nói, “Ông nói ông là đầy tớ của Đức Chúa Trời à? Ông là một

kẻ giả hình! Tôi thật sự tin ông chẳng là gì cả ngoài một thánh quá máu”? Điều đó có thể đã không hề xảy ra. Hiểu không? Đức Chúa Trời đôi khi thử chúng ta, xem thử chúng ta sẽ làm gì.

¹⁵¹ Vì vậy, thay vì thế, nàng đã chạy đến ngay sắp mình trên chân người và thờ phượng, giống như nàng đã làm với Đức Chúa Trời. Và nàng nói, và nàng đã bày tỏ với người vấn đề là gì. Và Ê-li nói rằng, “Hãy cầm gậy ta và đi đặt nó trên đứa trẻ.”

¹⁵² Và khi người nói thế, người đàn bà nói rằng, “Tôi chỉ Chúa là Đức Chúa Trời hằng sống, và linh hồn ông không bao giờ chết,” ồ, chào ôi, “người là đấng tể của Đức Chúa Trời mà thế, tôi sẽ chẳng lìa khỏi ông. Tôi sẽ ở lại đây cho đến khi Đức Chúa Trời ban đến khải tượng.” Ê-li ở lại đó thêm một chút nữa; thất lung mình, và lấy gậy mình và người đi.

¹⁵³ Người đi vào phòng nơi mà đứa trẻ đó đang nằm, đứa trẻ đã chết. Người đi lên đi xuống trên nền nhà, như thế, một vài phút. Bởi vì một người đàn bà tôn kính, một người đàn bà kính trọng người, một người đàn ông mà kính trọng người, và tin rằng người là người của Đức Chúa Trời, người đi đi lại lại đi lên đi xuống nền nhà cho đến khi Đức Chúa Trời trả lời. A-men. Rồi người nằm áp trên mình nó và nó nháy mũi bảy lần, và ẵm lấy nó và giao nó cho người mẹ. Rồi người bước ra, đi trở về hang động. Bởi vì nàng kính sợ người của Đức Chúa Trời! A-men. Đức Chúa Trời đòi hỏi sự kính trọng.

¹⁵⁴ Còn Ma-thê thì sao? Nàng luôn luôn nghĩ về sửa soạn cho Chúa Jê-sus bữa ăn tối ngon. Ma-ri muốn nghe Lời Đức Chúa Trời, vì vậy nàng chỉ ngồi gần và lắng nghe Ngài giảng. Nàng thậm chí không quan tâm bao gổĩ cần được thay, hay những—những tấm rèm cửa bị nhớp, hay liệu họ có thứ gì để ăn hay không, nàng chỉ muốn nghe những gì Chúa Jê-sus đang nói. Nhưng Ma-thê luôn muốn nấu bữa ăn ngon cho Ngài, và tin chắc rằng ghế ngồi được làm mềm mại và nó đã được đặt đúng chỗ, và mọi thứ đã được làm sạch sẽ giống như thế. Nhưng nàng muốn có Ngài, làm điều gì đó cho Chúa Jê-sus theo cách của nàng, còn Ma-ri thì muốn làm điều đó theo cách của nàng. Nhưng một ngày nọ khi La-xa-rơ đến...Nhiều người nói nghịch lại Ma-thê, nói nàng phải quan tâm hơn nữa. Ồ, không, hãy đợi một chút. Đấy, có lần Ma-thê tỏ

cho thấy tính cách của nàng. Và rồi khi Chúa Jêsus...Khi La-xa-rơ, anh trai nàng chết, nàng sai người đi tìm Ngài để cầu nguyện cho người. Ngài đã không đến. Ngài đã phớt lờ cuộc gọi, Ngài tiếp tục đi đâu đó. Nàng lại sai người đi, và Ngài cũng tiếp tục phớt lờ sự mời gọi.

¹⁵⁵ Nhưng khi cuối cùng Ngài đến, dường như bây giờ nàng có thể đã bước ra với Ngài và nói, “Tại sao Thầy không đến ngay? Tại sao Ngài không đến khi tôi kêu cầu Ngài? Anh trai tôi đã nằm đó, bị đau. Chúng tôi đã rời bỏ giáo hội của mình, chúng tôi đã rời bỏ tổ chức của mình, chúng tôi đã làm mọi thứ để đi theo Sứ điệp của Ngài, bởi vì chúng tôi thật sự tin rằng Ngài là một Người của Đức Chúa Trời. Nhưng làm sao một Người của Đức Chúa Trời đã có thể...Và hai chị em chúng tôi đã mồ côi, ba đứa con mồ côi ở đây, ba người mồ côi, và tuổi thơ của chúng tôi đã trải qua việc làm thảm trải cho đến thờ đó. Chúng tôi là thuộc viên ở đó, mẹ và cha chúng tôi là những thuộc viên ở đó. Nhưng vì Ngài đã làm chúng tôi bị lừa vào việc, để tin vào Điều này, những gì Ngài đang cố giảng dạy, nói rằng Ngài là Con của Đức Chúa Trời và là một Tiên tri đã đến từ Đức Chúa Trời, và những việc này, làm sao chúng tôi có thể tin Ngài, một Người mà thậm chí chẳng nghe tôi khi tôi cho mời Ngài? Khi tôi ở trong lúc có cần và đã cần Ngài, thì Ngài lại làm ngơ tin nhắn của tôi và đi tiếp. Và tôi đã gọi lần nữa, và Ngài vẫn làm ngơ điều đó. Tại sao Ngài đã làm một việc như thế?” Nếu nàng đã làm thế, thì câu chuyện đêm nay sẽ khác hẳn.

¹⁵⁶ Nàng đã làm gì? Nàng chạy thẳng ngay đến chỗ của Ngài, sấp mình xuống nơi chân Ngài và thưa, “Lạy Chúa, nếu Ngài đã ở đây, thì anh tôi hẳn đã không chết.” Ồ, thế đấy. Nàng đang làm gì vậy? Nàng đang kính trọng. Nàng đã ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, và nàng đã kính trọng Ngài. Nàng đã gọi Ngài là Chúa của nàng. “Lạy Chúa, nếu có Chúa ở đây.” (Không phải, “Tôi đã sai người đến mời Ngài!” Tất cả điều đó đã được quên.) “Bây giờ Ngài ở đây, đấy. Nếu Ngài đã có ở đây, thì anh tôi ắt hẳn, chắc đã không chết.”

Ngài phán, “Anh trai ngươi sẽ sống lại.”

157 “Ồ,” nàng thưa rằng, “vâng, lạy Chúa, tôi vẫn biết rằng anh tôi sẽ sống lại trong ngày sau rốt.”

158 Và—và Ngài phán, và nàng...Ngài phán, “Nhưng Ta là Sự Sống Lại và Sự Sống. Kẻ nào tin Ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi, tuy nhiên người ấy sẽ sống. Còn ai sống và tin nơi Ta sẽ không hề chết.”

159 “Tôi tin, lạy Chúa, rằng Ngài là Con Đức Chúa Trời mà phải đến thế gian. Và thậm chí bây giờ, Chúa ôi!”Ồ! “Thậm chí bây giờ!” (Không phải, “Lạy Chúa, Ngài đã nên làm *điều này* và Ngài đã nên làm *điều kia!*”) Nhưng, “Thậm chí bây giờ, hễ điều gì Ngài cầu xin Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ ban điều ấy cho Ngài.” Chính là thế.

160 Chuyện gì sẽ xảy ra nếu đêm nay chúng ta có thể nói điều đó với ai đó rằng, “Ồ, hỡi anh, tôi tin điều gì anh cầu xin Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời ban nó cho anh”? Những kết quả tương tự sẽ đến.

161 Nhưng cho dù Ngài là ai đi nữa, nếu Ngài là...Và chúng ta biết Ngài là Con Đức Chúa Trời. Nếu nàng đã không kính trọng điều đó, thì điều đó sẽ không bao giờ có tác dụng. Điều đó phát xuất từ tấm lòng của nàng. Nàng nói, “Thậm chí bây giờ, lạy Chúa, hễ điều gì Ngài cầu xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ắt sẽ ban nó cho Ngài.” Đúng là thế. Đúng là thế. Từ tấm lòng nàng, nàng đã tin điều đó. Nếu Ngài đã đi săn hay đi câu cá, điều đó sẽ không có gì khác với nàng.

162 Không, nếu Ê-li đã tiếp tục một chuyến đi săn hay đi nơi nào đó, điều đó không có gì quan trọng đối với nó, đối với người đàn bà Su-nem. Bà vẫn tin rằng ông là người của Đức Chúa Trời. Chắc chắn vậy. Cho dù người đã làm gì đi nữa, người vẫn là người của Đức Chúa Trời, đối với bà, bởi vì bà đã chứng kiến Đức Chúa Trời hành động trong đời sống người.

163 Và, với Ma-thê, cho dù điều gì đã xảy ra đi nữa, nàng đã chứng kiến những gì Đức Chúa Trời đã làm cho Ngài. Nàng nói, “Mà bây giờ, lạy Chúa, bất kể điều gì Ngài cầu xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời sẽ ban nó cho Ngài.” À, anh em đấy.

¹⁶⁴ Ngài phán, “Anh người sẽ sống lại.” Và vì vậy Ngài hỏi, “Người đã chôn người ở đâu?” Và họ đã đi tới mộ. Và Ngài đã kêu La-xa-rơ từ mộ, sau khi đã chết được bốn ngày. Tại sao? Bởi vì em gái của La-xa-rơ đã kính trọng Ngài là thế nào.

¹⁶⁵ Nếu bạn không thể kính trọng người, hãy kính trọng chức vụ người nắm giữ trong Đức Chúa Trời. Điều đó hoàn toàn đúng, đấy, hãy kính trọng người. Nếu một mục sư đến gần, mục sư của bạn, hãy luôn kính trọng người. Tôi đã nghe các hội chúng nói về mục sư của họ, cách chỉ bàn tán về ông, hạ thấp ông, lấy ông ra làm lối bịch. Làm sao để mục sư đó có thể sẽ tiếp tục làm bất cứ điều gì cho các bạn? Ông ấy không thể làm điều đó. Các bạn—các bạn đừng, các bạn đừng bắt...Tôi không nói hội thánh này, nhưng tôi muốn nói các giáo hội tôi đã thấy, rằng nếu các bạn... Các bạn phải yêu mến mục sư của mình. Các bạn phải biết rằng ông ấy là một con người, nhưng tuy nhiên Đức Chúa Trời đã làm cho ông là mục sư của Ngài. Đức Thánh Linh đã làm cho ông là người giám sát, thế thì các bạn phải biết kính trọng ông theo cách đó. Và cho dù mục sư đó đã làm những gì đi nữa, nếu các bạn kính trọng ông từ trong tấm lòng của mình, như là đầy tớ của Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ tôn trọng các bạn vì điều đó.

¹⁶⁶ “Kẻ nào—kẻ nào tin Ta, thì cũng tin nhận Đấng đã sai Ta đến,” Chúa Jê-sus phán. “Kẻ nào không tin nhận Ta, thì không thể tin nhận Ngài.” Đấy, họ đã nói Đức Chúa Trời là Cha của họ; Ngài phán, “Cha các người chỉ là ma quỷ.”

¹⁶⁷ Vậy, các bạn thấy, các bạn phải kính trọng điều đó và tin điều đó, tin đó là Ngài. Vâng, Ma-thê đã tin điều đó.

¹⁶⁸ Và đó là một điều nhỏ tôi đã đề cập vào sáng hôm nay, người đàn bà Sy-rô-phê-ni-xi đó lúc ấy khi bà đến gần. Hãy nhìn xem bà đã bị đuổi, một cách cay đắng như thế nào. Ngài ở đó đấy, một người Do Thái; bà là một dân Ngoại, và bà đã chạy đến với Ngài. Bà không biết làm cách nào để đến gần Ngài, nhưng bà có một nhu cầu, và bà biết rằng Ngài là Con của Đức Chúa Trời. Bà đã tin điều đó. Bà...Nếu—nếu Đức Chúa Trời sẽ đáp lời cầu nguyện của Ngài cho những người khác, thì Ngài cũng sẽ đáp lời cầu xin cho bà. Và bà biết những gì Ngài đã nói là Lời Đức Chúa

Trời. Nếu đó là Lời Đức Chúa Trời dành cho người Do Thái, thì nó, cũng là Lời Đức Chúa Trời dành cho các dân Ngoại, bất cứ điều gì Ngài phán. Và Chúa Jêsus thở bà. Bà thưa, “Lạy Chúa, xin thương xót!” Nào hãy xem. Không, Ngài phán... “Lạy Con vua Đa-vít,” vì bà đã nghe người Do Thái nói, “Lạy Con vua Đa-vít.” Vậy thì, Ngài không phải là Con vua Đa-vít với bà. Hiểu không? Và Ngài phán... “Lạy Con vua Đa-vít!” Đó hẳn là cách người Do Thái đã đến với điều đó, vì bà đã nghe họ nói thế. Bà cố đến như họ đã đến, vì bà đang cố tìm thấy sự kính trọng. Bà đang cố bày tỏ sự kính trọng của bà. Và bà thật sự không giả vờ; Chúa Jêsus ắt đã biết điều đó. Không, Ngài hẳn đã biết điều đó. Vì thế khi bà đến gần, bà thưa, “Lạy Con vua Đa-vít, xin thương xót con gái tôi, bởi vì nó bị quỷ ám khốn cực lắm.”

¹⁶⁹ Ngài quay lại và nhìn vào bà, và phán rằng, “Ta không nên lấy bánh của con cái, mà quăng nó cho những con chó.” Chà! Đó chẳng phải là câu trả lời ư? Đó là câu trả lời! Không chỉ bác bỏ lời cầu xin của bà, mà còn gọi bà là “chó” nữa. Đúng thế. Và chó là một trong những tên gọi thấp kém nhất trong Kinh Thánh, anh em biết đấy. Vì vậy Ngài phán, “Không nên lấy bánh của con cái Ta, mà quăng nó cho những con chó.”

¹⁷⁰ Bà thưa rằng, “Thật như vậy, lạy Chúa.” “Lạy Chúa,” thì bà có được điều mình cầu xin. Ngài không phải là Con vua Đa-vít với bà, nhưng Ngài là Chúa. Thưa, “Thật vậy, lạy Chúa. Đúng thế, song mấy con chó con ăn những miếng bánh vụn dưới... Hay là, tôi muốn nói, những—những con chó ăn những miếng bánh vụn dưới bàn chủ.” Điều đó làm lời cầu xin được nhậm. Chính là thế. Đó là sự kính trọng.

¹⁷¹ Chúa Jêsus bèn quay lại với bà, phán, “Người có đức tin lớn. Bây giờ hãy về nhà, người sẽ thấy con gái người như người đã tin điều đó.” Chính là điều đó. Tại sao? Đó là sự đến gần của bà.

¹⁷² Điều gì sẽ xảy ra nếu bà đã quay đi và nói... Ngài quay lại, phán, “Ta không nên lấy...” Nói cách khác, “Đó không phải là việc chính đáng.”

¹⁷³ Giống như nói, một người Công giáo đến và nói, “Ồ, Anh Branham, tôi biết Đức Chúa Trời nghe lời cầu nguyện của anh cho những người này ở đây. Anh sẽ cầu nguyện cho tôi chứ?”

174 Và tôi sẽ đáp rằng, “Ồ, thật không đúng cho tôi làm mất thì giờ của các con cái này ở đây. Tôi đến đây để cầu nguyện cho những người Ngũ Tuần này, chứ không phải để cầu nguyện cho một nhóm người Công giáo các anh.” Hiểu không? Người đàn bà này đã nói gì?Ồ, chao ôi, tôi tưởng tượng bà ấy sẽ bước ra khỏi đây với những bước chân nặng nề như thế. Hiểu không?

175 Nhưng bà đã quay lại và bà thưa, “Thật vậy, lạy Chúa. Điều đó đúng, lạy Chúa. Nhưng chúng tôi—chúng tôi muốn, mấy con chó đang muốn ăn những miếng bánh vụn dưới bàn Chủ.”

176 Đấy, điều đó lập tức thu hút sự chú ý của Ngài. Ngài quay lại và phán, “Người có đức tin lớn.” Và rồi chúng ta thấy một trường hợp khác...Đấy, đó là sự đến gần của bà, sự kính trọng của bà. Bà đang bày tỏ sự kính sợ Đức Chúa Trời khi bà đã kính trọng Ngài.

177 Vì vậy chúng ta thấy có lần một người Rô-ma kia, và ông là một người quan trọng, và ông yêu mến người Do Thái. Và ông có một đầy tớ bị ốm. Bản thân ông, ông cảm thấy không xứng đáng để đến cầu xin Chúa Jêsus.

178 Đấy, các bạn luôn cần cảm thấy là người thấp kém hơn con người thật sự của mình. Đừng có bao giờ coi mình là người quan trọng trong mắt mình. Hiểu không? Vậy thì, và nếu các bạn là người quan trọng, hãy để cho ai đó nói điều đó về bạn. Hiểu không? Nhưng bây giờ khi bạn, người đàn bà này hay là...

179 Người này, đúng hơn là, ông nói ông là một thầy đội Rô-ma và ông có một đầy tớ bị đau, vì vậy ông đã sai người đi để xin sự chữa lành cho người đầy tớ mình. Và Chúa Jêsus phán rằng, “Ta sẽ đến chữa lành người.”

180 Vì vậy trên con đường Ngài đến, thầy đội La-mã đã thấy Ngài đến. Tôi tưởng tượng ông đã nói, “Ồ, chao ôi, Đấng Thánh đó đến đây này. Đấng Thánh đó đến đây này.Ồ, tôi là dân Ngoại không đáng gì. Tôi là—tôi là—tôi là thầy đội Rô-ma, tôi là đại tướng, hay là—hay là một sĩ quan. Tôi—tôi—tôi—tôi thật sự không phải là người Do Thái, tôi không có quyền cho Người Thánh ấy đến.” Thấy sự kính trọng không? Thấy không? “Tôi không có quyền được Đầy tớ Thánh của Đức Chúa Trời đến nhà tôi.”

¹⁸¹ Thấy Ngài đến gần cửa, và ông đã gọi Ngài, nói, “Lạy Chúa, tôi—tôi không xứng đáng để Ngài đến dưới mái nhà tôi.” Có lẽ nhà ông là một cung điện nguy nga, một thầy đội. Nói, “Tôi chẳng đáng để rước Ngài có thể đến dưới mái nhà tôi. Và tôi—tôi thậm chí không nghĩ bản thân mình xứng đáng đến với Ngài, vì thế tôi đã sai một số người đến với những người được phước của Chính Ngài—Ngài, những người Do Thái. Nhưng tôi có một đày tớ ở đây bị đau rất nặng.” Và ông nói, “Tôi có quân lính dưới quyền,” nói, “tôi biểu tên lính này rằng, ‘Hãy đi,’ thì nó đi. Tôi biểu tên này rằng, ‘Hãy đến,’ thì nó đến.”

¹⁸² Ông đã nói gì ở đó? “Tôi biết rằng Ngài có mọi quyền phép. Ngài có thể phán với bệnh này, ‘Hãy đi,’ thì nó đi. Và Ngài có thể phán với bệnh này, ‘Hãy đến,’ thì nó sẽ đến.” Đấy, ông đã nhận biết. Và như ông đã có quyền lực trên những người lính này, thì Chúa Jêsus đã có quyền lực trên mọi bệnh tật và đau ốm. “Lạy Chúa, điều duy nhất Ngài phải làm, là chỉ phán một Lời!” Chính là điều đó! “Xin chỉ phán Lời, thì đày tớ tôi sẽ sống.”

Chúa Jêsus đã ngừng lại, quay lại với họ những người Do Thái, nói, “Ta chưa hề thấy ai trong dân Y-sơ-ra-ên có đức tin như thế.”

¹⁸³ Ngài phán rằng, “Đầy tớ người sẽ được lành.” A-men. Tại sao? Bởi vì ông đã kính trọng điều đó. Ông đã kính trọng Chúa Jêsus Christ Đấng là—là Đức Chúa Trời trên Trời.

¹⁸⁴ Bây giờ, tôi đoán sắp trễ rồi. Tôi chỉ muốn nói thêm một điều này nữa, là đây. Tất cả những người vĩ đại ấy và vân vân, đều kính sợ; nhưng ngày nay, cách nào đó, thì khác hẳn. Đức Chúa Trời có thể làm điều gì đó ngày hôm nay, và người ta sẽ cười vào nó. Tôi tin rằng chúng ta ngày hôm nay đã sống khác hẳn, cách đây khoảng bốn mươi năm khi Đức Thánh Linh đầu tiên bắt đầu giảng xuống, nhưng người ta đã làm gì? Chặn đứng những thầy giảng, gọi họ là các thánh giết gân. Đi ra trên...Thậm chí không muốn nuôi họ ăn trong các thành phố, và mọi thứ như thế; và họ đã bé bấp trên những đường rầy xe lửa, để sống. Họ đã làm gì? Họ đã có bốn mươi năm nữa, hội thánh đã có, chịu đựng, đã trải qua mọi thứ, hai cuộc chiến tranh trong thời gian đó, đấy, nó đã

giết sinh mạng của hàng ngàn người; khi mà, nó có thể đã thực hiện được đi về Nhà.

¹⁸⁵ Bây giờ, điều gì sẽ xảy ra, khi Đức Chúa Trời bắt đầu tuôn đổ Đức Thánh Linh trên hội thánh trong những ngày sau rốt, điều gì đã xảy ra trong hai mươi lăm năm trước đây khi Ngài bắt đầu ban xuống những dấu hiệu và những dấu kỳ và phép lạ của Ngài, điều gì đã xảy ra nếu tất cả mọi người đều được tập hợp lại qua điều đó? Họ đã làm gì? Họ nói, “Đó là người xúi quẩy, đó là thuật thôi miên, ông ấy là một người thần giao cách cảm, ông ấy là người *thế này, thế kia*, hay *thế nọ*.” Chuyện gì xảy ra nếu tất cả các nước sẽ hợp lại và nói, “Đáng chúc tụng Danh Chúa”? Điều gì xảy ra nếu những người Giám Lý và Báp-tít, và Trưởng Lão và tất cả, sẽ nắm tay với nhau và nói, “Cảm ơn Đức Chúa Trời, đây là những gì chúng ta đã trông đợi. Đức Thánh Linh đang được đổ ra. Tại sao, đây là những người nhìn thấy những khả tượng, đây là những tiên tri giữa vòng chúng ta, đây là—đây là tất cả những ân tứ lớn lao này ở đây, những người nói các thứ tiếng lạ, đây là những người chữa lành Thiêng liêng, đây là mọi thứ đang được tuôn đổ trên chúng ta. Sự ngợi khen thuộc về Đức Chúa Trời, điều đó đến qua một nhóm khiêm nhường ít người được gọi là những người Ngũ Tuần. Tất cả chúng ta hãy quay trở lại với Kinh Thánh lần nữa. Chúng ta hãy trở lại, hỡi các anh em, hãy phá bỏ những tổ chức của mình, và tất cả là một anh em”? Những giáo hội lớn cùng nhau sẽ đến với nhau, điều gì sẽ xảy ra? Hỡi anh em, chúng ta ắt sẽ không cần một bệnh viện trong đất nước ngày hôm nay. Đúng thế. Không, sẽ có những sự ban cho lớn đầy quyền năng siêu nhiên như vậy và những phép lạ đang làm việc giữa dân sự, sẽ có sự kính trọng như vậy, và có lẽ hội thánh ắt đã được đi về Nhà và Ngàn năm bình an sẽ được diễn ra.

¹⁸⁶ Nhưng, không, người ta đã không kính trọng nó. Họ gọi những người ấy là những thánh quá máu. Báo chí đã chờ đợi để nói mọi thứ vu khống, điều bản thủ họ có thể, và đặt mọi tiếng lóng bản thủ với nó mà họ có thể làm điều đó, và những thứ như thế, còn các giáo hội đã cười hô hố và cười nhạo nó, và—và làm trò cười về họ, và đuổi họ đi và cố giữ họ ở ngoài thành phố,

và mọi thứ khác, với sự bất kính. Bây giờ, tôi có thể nói nhiều về điều đó, nhưng đã trễ rồi.

187 Làm ơn, xin để cho tôi đến với Đền tạm Branham. Bây giờ Đức Chúa Trời bắt đầu đổ các ân tứ trên chúng ta. Chúng ta thấy điều đó. Bây giờ, sự ban cho của Đức Chúa Trời ngày hôm nay là gì? Là Đức Thánh Linh, Chính Đức Thánh Linh thì ở trong chúng ta. Chúng ta phải kính trọng Thánh Linh đó. Chúng ta phải kính trọng Nó trên mỗi người Nó giáng trên. Chúng ta phải...cho...với những ân tứ Thiêng liêng của Đức Chúa Trời. Khi Ngài ban đến những ân tứ ấy, cho dầu chúng có thật thế nào, nó sẽ không bao giờ giúp ích chúng ta cho đến khi chúng ta đến một chỗ đến nỗi chúng ta có thể kính trọng nó. Ai đó có thể đưa ra một lời tiên tri; nếu bạn không tin vào lời nói tiên tri đó, thì nó sẽ không bao giờ làm cho bạn tốt lên chút nào. Anh chị em phải có sự tôn kính và anh chị em phải kính trọng điều đó. Anh chị em phải tin rằng điều đó đến từ Đức Chúa Trời.

188 Hãy tin điều đó cho đến khi nó được chứng minh là sai. Thế thì khi nó được chứng minh là sai, thì anh chị em có quyền không tin nó, lúc ấy đừng hội hiệp với nó nữa. Nhưng chừng nào nó đang được chứng minh là sự thật, thì hãy tin nó.

189 Giống như Sa-mu-ên đã nói ngày xưa khi họ muốn có một vị vua. Ông nói, “Ta muốn hỏi các người một điều. Ta đã từng lấy tiền của các người chưa? Ta đã từng cầu xin các người để sống chưa? Hay là, có bao giờ ta nói với các người điều gì hơn Danh Chúa mà không ứng nghiệm không?” Ông nói, “Các người không cần có vua, và vua các người sẽ không có ích gì cho các người.” Và ông đã bảo họ. Ông đã đưa ra cho họ câu hỏi, nói, “Có bao giờ ta từng nói với các người điều gì như CHÚA PHÁN NHƯ VẬY mà đã không xảy ra chăng?”

190 Vậy thì, lúc đó họ đã không kính trọng Sa-mu-ên. “Ồ, chúng tôi biết, Sa-mu-ên à. Đúng thế, ông, chúng tôi không thể nói rằng ông chưa từng bảo với chúng tôi bất cứ điều gì...ngoài, điều gì là đúng, nhưng chúng tôi vẫn muốn làm nó cách này.” Hiểu không? Các bạn không được làm thế. Các bạn phải làm nó theo cách của Đức Chúa Trời.

¹⁹¹ Khi chúng ta nhận lãnh Đức Thánh Linh, không phải là bắt tay với mục sư. Nhận lãnh Đức Thánh Linh là nhận lãnh Đấng Christ vào trong bạn, bởi vì Ngài là Sứ Giả của Đức Chúa Trời cho thời đại này. Đức Thánh Linh là Sứ Giả của Đức Chúa Trời, và chúng ta phải kính trọng Ngài. Khi Ngài đến, đừng nói, “Hi! Hi! Hi! Nhìn kia người đàn bà đó đang la lớn ở đó, và khóc lóc, nước mắt chảy xuống đôi má bà ấy. Nhìn kia ông ấy ở đó, đang bắt tay và run rẩy và khóc lóc kia. Các bạn biết đó là gì không? Đó là một nhóm người làm việc dựa trên cảm xúc.” Các bạn đang nói phạm đến Đức Thánh Linh. Các bạn phải kính trọng Điều đó.

¹⁹² Nhớ lại, ở đây cách đây đã lâu tôi đã ở Oregon, khoảng, gần mười hai năm trước. Và hai cô gái phóng viên trẻ người Công giáo đi xuống. Không phải vì họ là người Công giáo, không gì hơn thế nữa; bởi vì tôi đã có đúng là nhiều người theo đạo Tin Lành, và nhiều người Tin Lành hơn là tôi có những người Công giáo, làm trò cười về tôi. Và—và—và vì thế những cô gái này đến để đưa ra một báo cáo. Vì vậy ngay khi họ đã vào đó, tôi đã nắm bắt được linh ấy ngay khi họ đến, và tôi nói, “Thôi được, bây giờ các cô muốn chỉ trích điều gì nào?” Và cô gái này kéo ra một miếng thuốc và bắt đầu, và tôi nói, “Đừng hút thuốc khi cô ở trong phòng của tôi. Hãy bỏ nó đi.”

¹⁹³ Vậy ngồi ở đó sau một chút, và cô ta nhìn tôi dường như cô ta muốn đâm tôi, như thế, và cô ta bắt đầu nói đôi điều. Cô ta nói, “À, tôi muốn hỏi ông một số câu hỏi.”

Tôi nói, “Nói đi.”

¹⁹⁴ Cô ta nói, “Làm sao mà ông quan hệ với đám thánh quá máu này ở đây vậy?” Nói, “Ông là một trong số họ phải không?”

Tôi nói, “Tôi là một trong họ.”

¹⁹⁵ Và cô ấy hỏi, “Ồ, ông muốn bảo tôi có sự tin kính nào về điều đó không?”

Tôi nói, “Không phải với cô, như một người Công giáo, thì sẽ không tin vào điều đó.”

Cô ta nói, “Làm thế nào mà ông biết tôi là người Công giáo?”

196 Tôi nói, “Tôi biết cô là người Công giáo. Tôi sẽ nói tên của cô là gì, đây, và cũng biết cô là ai.” Điều đó làm cô ta không còn ngồi yên nữa.

197 Cô ta nói, “Ồ, ông muốn nói với tôi rằng loại người đó, họ nói, sẽ sống ở trên đất này và được ở trên Trời sao?” Cô ta nói, “Tôi sẽ không muốn lên Thiên đàng với những con người như thế.”

198 Tôi nói, “Cô không cần phải lo lắng nhiều. Chừng nào cô nghĩ theo cách ấy, thì dù sao đi nữa, cô sẽ không được lên đó, đây.” Tôi nói “Cô sẽ không phải lo lắng gì về điều đó.”

199 Tôi chỉ đứng, nhìn thẳng vào mặt cô ấy. Và một—một đôi anh em đồng lao đang ở trong ngôi nhà. Tôi nói, “Tôi không phải là người dễ nổi giận. Tôi—tôi chỉ muốn cho cô biết nơi cô đang đứng mà thôi, đây.” Và tôi nói, “Cô định viết, muốn đến đây để tìm điều vợ vẫn nào đó, và cô có thể không bao giờ viết những gì tôi đã nói với cô. Cô sẽ viết theo cách của riêng cô. Cô cứ đi và làm điều đó, nhưng tôi muốn nói với cô một điều. Cô viết bất cứ vụ xì-căng-đan nào cô muốn, và” tôi nói, “trước khi cô chết, cô sẽ nghe tiếng của tôi gọi lại trong tai cô. Nếu không, thì cô biết tôi là một tiên tri giả.” Tôi nói, “Bây giờ, cô cứ viết bất cứ điều gì cô muốn, tùy cô. Tôi cho cô sự tự do để đi viết những gì cô muốn. Nhưng trước khi cô chết, cô sẽ nghe tiếng tôi la hét trong tai cô. Nó sẽ làm cô khó chịu.” Tôi nói, “Bây giờ cô cứ đi và viết những gì cô muốn.”

200 Cô ta đứng ở đó một lát. Cô ta nói, “Ồ, ông nghĩ gì về đám người ngốc nghếch đó ở đó, hét to lên và hành động kỳ cục tối hôm qua?”

Tôi nói, “Tất cả họ là Cơ-đốc nhân đấy.”

“Cơ-đốc nhân à?”

201 Tôi nói, “Tất nhiên, họ là Cơ-đốc nhân.” Tôi nói, “Họ là những Cơ-đốc nhân, được đầy đầy Đức Thánh Linh.”

Và cô ấy nói, “Đó không phải là Đức Thánh Linh.”

202 Tôi nói, “Thế theo cô sẽ gọi Đức Thánh Linh là gì?” Thấy những gì cô ấy phải nói về điều đó. Tôi nói, “Tôi muốn nói với cô một số điều.”

203 Cô ấy nói, “Ồ, tôi không muốn chính tôi hội họp với nhóm người như thế.”

204 Tôi nói, “Tôi không nghĩ có nhiều nguy hiểm,” tôi nói, “về việc cô từng hội họp chính mình như thế.” Tôi nói, “Bởi vì, nếu cô đã từng hội họp với Đức Chúa Trời hay với bất cứ người nào trong các thánh đồ, thì cô sẽ hội họp giống như thế.”

Cô ấy nói, “Các vị thánh đồ trong Kinh Thánh à?”

205 Tôi nói, “Phải.” Tôi nói, “Ma-ri ‘nữ đồng trinh được phước’ của cô, cô gọi bà ấy như vậy, người là nữ thần của cô,” tôi nói, “trước khi Đức Chúa Trời để cho bà ấy lên Thiên đàng, bà ấy phải đi lên vào Ngày lễ Ngũ Tuần và nhận lãnh Đức Thánh Linh, và đi loạng choạng bởi Quyền năng của Đức Chúa Trời giống như một người đàn bà say rượu.”

Cô ta nói, “Đó là một lời dối trá.”

206 Tôi nói, “Hãy giữ bình tĩnh một chút.” Tôi lật qua ở đây tới Sách đó, và tôi nói, “Hãy xem ở đây,” lật qua. Tôi nói, “Ngay trong Sách này đây.” Và cô ấy quay đầu lại. Tôi nói, “Cô thậm chí không dám đọc Lời Đức Chúa Trời.” Hiếu không? Tôi nói, “Tất nhiên.” Đấy, không kính trọng. Tôi nói, “Bây giờ cô có thể lấy gói thuốc của cô trên bàn ở đó đi, và đi khi nào cô sẵn sàng.” Nhưng tôi nói, “Tôi muốn cô biết một điều. Cô viết bất cứ cái gì cô muốn, nhưng hãy nhớ những lời cuối cùng tôi nói, ‘Trong Danh Chúa, cô sẽ nhớ điều đó trước khi cô chết.’” Cô ấy đã không hề viết gì cả. Đúng thế. Cô đã bỏ qua điều đó.

207 Đó là gì? Sự bất kính, cố chế nhạo, làm điều gì đó. Họ không biết mình đang làm gì. Đúng thế.

208 Nhưng ở trong đền tạm này, chúng tôi muốn tất cả anh chị em biết những điều này ở đây. Khi Đức Chúa Trời bắt đầu tuôn đổ Đức Thánh Linh trên dân sự, thỉnh thoảng tôi biết tôi đã nhìn thấy những người ở trong xác thịt khi họ đã—khi họ ở dưới sự xúc dầu của Thánh Linh, tôi đã nhìn thấy họ đi đến quá khích với nhiều thứ, nhưng các bạn đừng nói chi về điều đó. Các bạn nên kính trọng nó, hãy cúi đầu. Các bạn có thể không hiểu được nó, tôi cũng không, nhưng dù sao đi nữa, thì tôi muốn kính trọng nó. Vậy thì, chúng ta phải có sự kính trọng đối với Đức Chúa Trời.

Và khi Đức Chúa Trời tuôn đổ Đức Thánh Linh, tôi chỉ cảm ơn, nói, “Cảm ơn Ngài, Cha Thiên thượng. Ngài đang làm điều gì đó cho linh hồn tội nghiệp quý giá đó mà muốn về Nhà Ngài, giống như con, ngày nào đó.”

²⁰⁹ Và tôi thấy nhiều ông, giống như một lần ở đây một anh em ở trong chức vụ đã nói rằng tôi đã nói về anh ấy. Và chúng tôi đã đi và kiếm tất cả những cuốn băng ghi âm và gửi cho anh ấy. Đó là Anh A. A. Allen. Và anh ấy nói rằng tôi đã chế nhạo anh ấy việc nói về huyết từ tay anh chảy ra và—và gọi đó là chứng cứ ban đầu của Đức Thánh Linh, và—và tôi tin đó là huyết và dầu chảy ra từ bàn tay và trán của anh ấy, và vân vân. Anh ấy nói đó là—là tôi đã làm trò đùa về điều đó và bảo anh ấy rằng điều đó thuộc về ma quỷ. Tôi đã hồi âm, tôi chỉ viết cho anh ấy một lá thư, tôi nói, “Anh Allen...” Anh ấy cũng viết một lá thư và anh em—anh em đã đọc nó, “Anh Branham thân mến.” Thấy không? Và vì vậy sau đó đi khắp đất nước để phát truyền đơn, thay vì đến và gặp tôi về điều ấy, anh ấy đã làm thế.

²¹⁰ Nhưng bây giờ đây là những gì tôi đã nói, tôi nói, “Tôi sẽ mất hết sáu đêm ở Phoenix, và gửi cho anh các cuốn băng của tôi và bày tỏ cho anh thấy.” Mà Leo và họ đã làm, và đã gửi những cuốn băng ghi âm đến họ. Tôi nói, “Chỉ một lần tên của anh được nhắc đến. Người ta đã đặt lên bàn giấy của tôi, và nói, ‘Anh Branham, Anh Allen vừa ở trong thành phố và đã kể với chúng tôi rằng “những chứng cứ ban đầu của Đức Thánh Linh là việc đổ huyết trong bàn tay và chảy máu trên mặt, và dầu chảy ra từ tay của anh, đó là chứng cứ ban đầu.””

²¹¹ Tôi nói, “Tôi không đồng ý với Anh Allen dựa trên đó là chứng cứ ban đầu của Đức Thánh Linh, bởi vì không có nơi nào trong Kinh Thánh nói họ từng máu chảy ra ở bàn tay, và—và dầu chảy ra trên mặt và tay của họ, để chứng minh họ có Đức Thánh Linh.” Tôi nói, “Đức Thánh Linh là Quyền năng của Đức Chúa Trời trong đời sống họ. Và Chúa Jêsus đã phán, ‘Những dấu hiệu này sẽ theo những kẻ tin,’ đấy. ‘Nhơn Danh Ta họ sẽ đuổi quỷ,’ và vân vân.” Nhưng tôi nói, “Đây là một điều tôi muốn nói về Anh Allen, anh ấy là một người vĩ đại của Đức Chúa Trời. Và nếu tôi có thể giảng

hay như Anh Allen, tôi sẽ không bao giờ có một buổi nhóm chữa lành, tôi sẽ chỉ giảng Phúc âm.”

²¹² Thế rồi, đấy, sau đó anh ấy đã đưa lên báo và mọi thứ, rằng tôi “đã làm điều đó,” chỉ dựa trên những gì người khác đã nói. Nhưng thậm chí tôi không đồng ý với người anh em ấy trên lý thuyết của anh ấy, tôi chắc chắn sẽ không xúc phạm người anh em ấy.

²¹³ Và rồi đứng ngay tại đó, trên đây ở tại Minnesota, đêm ấy, ở Minneapolis, Minnesota, và đó là ở trong đền thờ, giáo đường lớn đó, với Gordon Peterson. Và người này đã viết sách đó chống lại A. A. Allen, và nói mọi thứ về anh ấy mà có thể được nói, và nói, “Anh ấy thậm chí đã có sự táo bạo để viết cuốn sách đó về *Cái Cẩn Các Quý*, về người đàn bà đó, chỉ ra những dấu vết trên tay bà nơi ma quỷ đã cắn bà, và những việc như thế.” Vậy thì tôi—tôi chắc chắn...(Tôi không biết rằng điều đó có thể đúng hay không, bởi vì ma quỷ là một linh, anh em biết đấy; nhưng người phụ nữ này đã tuyên bố một con quỷ to lớn kinh khủng đến và cắn bà ấy khắp cả trên bàn tay và khắp trên mặt bà ấy, và mọi thứ như thế.) Và người ấy nói, “A. A. Allen đã viết quyển sách đó.” Và người mà đã viết quyển sách đó, đã viết một bài báo tử tế về tôi, và ở đây anh ấy đang ngồi ngay ở đó trong buổi nhóm tối hôm ấy (khi Anh Peterson và họ đến nói với tôi, anh ấy ngồi ở đó), và đang khoe khoang về tôi, và đang hạ thấp A. A. Allen.

Tôi nghĩ, “Đây là lúc mình có thể giúp đỡ cho Anh Allen.”

²¹⁴ Vì vậy tôi bước ra đó, và tôi nói, “Tôi đã đọc một bài báo ở đây trong một tờ báo ngày hôm nay mà người nào đó trong thành phố đã viết, không...” Biết rằng người ấy cũng đang ngồi ngay ngoài đó. Tôi nói, “Anh ấy nói ở đây rằng A. A. Allen, và tất cả sự phê phán.” Tôi nói, “Mặc dầu tôi cảm kích người đó nói sự ngợi khen về tôi mà người đó đã làm,” tôi nói, “mà tôi đã không trả tiền cho và những việc như thế, và đã giữ cho các buổi nhóm được trong sạch nhất về bất cứ điều gì của họ, và vân vân, những điều tốt đẹp người đó đã nói.” Tôi nói, “Tôi rất biết ơn điều đó. Nhưng nếu người đó mà đã viết bài báo này ở đây trong tờ báo, đã không hề kiểm tra tính chính xác của tin ấy hơn là nói A. A. Allen đã viết quyển *Cái Cẩn Của Quý* này. A. A. Allen không

hề viết cuốn sách đó. Tôi biết người đã viết nó.” Tôi nói, “Anh ấy không hề viết cuốn sách đó chút nào. Và nếu người đó chưa bao giờ kiểm tra lại bài báo của mình kỹ hơn thế, tôi nghi rằng phần còn lại mà người ấy từng nói về Anh Allen là sự thật.” Đỉnh chính cho Anh Allen. Và tôi nói, “Ngoài ra, nếu Anh Allen là người sai, thì tôi đứng trước Vành Móng ngựa với Anh Allen trong sự sai trật đó, vì anh ấy đang cố gắng giành các linh hồn cho Đấng Christ, hơn là phê bình những gì người đó đang cố gắng làm.” Amen. Đúng thế. Vâng, thưa quý vị.

215 Ai kêu gọi trên Danh Chúa Jêsus Christ, tôi ở cùng người đó cho dù người đó là Tin Lành, hay Công giáo, hay bất kể người đó là gì đi nữa. Tôi—tôi có thể bất đồng với người ấy dựa trên thần học, nhưng tôi muốn kính trọng người đó như một đấng tể của Đấng Christ và như anh em của tôi. Hiểu không? Và cho dù người đó làm gì đi nữa, chúng ta phải có sự kính trọng với Đức Thánh Linh. Hoàn toàn chính xác. Vâng, thưa quý vị. Và khi chúng ta làm điều đó, thì Đức Chúa Trời sẽ đổ các ơn phước của Ngài giữa chúng ta. Giống như chúng ta, một nhóm nhỏ ngay ở đây, khoảng chừng năm mươi hay sáu mươi, hay có lẽ là bảy mươi lăm người đang ngồi đây tối nay, nếu chúng ta sẽ thật sự, tất cả với nhau, gắn bó chính chúng ta lại với nhau và bày tỏ sự kính trọng tin kính với Đức Chúa Trời và với Đức Thánh Linh, và những gì Ngài đang làm trong ngày nay, và kính trọng mọi ân tứ và mọi chức vụ mà Ngài ban cho giữa vòng chúng ta, thì Đức Chúa Trời sẽ cứ tiếp tục tuôn đổ Thánh Linh của Ngài trên chúng ta và chúng ta sẽ phát triển số lượng lên thành đám đông. Các bạn không tin điều đó sao? Chắc chắn. Chúng ta phải có sự kính trọng với Đức Chúa Trời.

216 Chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện trong giây lát. Trước khi chúng ta cầu nguyện, tôi muốn biết có người nào ở đây muốn nói, “Anh Branham, tôi muốn anh cầu nguyện cho tôi, để tôi sẽ có sự kính trọng vô cùng dành cho Đức Chúa Trời, để tôi sẽ luôn có thể giữ miệng ngậm lại không chống nghịch những việc của Ngài, cho dù chúng là gì đi nữa, và cầu xin Đức Chúa Trời đặt để trong lòng tôi biết kính trọng mọi ân tứ Thiêng liêng Ngài ban xuống trong hội thánh.” Mời các bạn chỉ giơ tay, và nói, “Xin cầu

nguyện cho tôi.” Chúa ban phước cho các bạn. Gần như mọi bàn tay trong nhà thờ đã giơ lên, và tay tôi, cũng giơ tay nữa.

217 Lạy Chúa, xin giúp con trở thành đầy tớ của Ngài. Xin giúp con kính trọng các anh em mình, xin giúp con kính trọng các chị em của con. Và mỗi Thần Linh của Đức Chúa Trời mà đến trong buổi nhóm này, cho dù đó là việc nói tiếng lạ, hay thông giải các thứ tiếng, hoặc đó là lời tiên tri, hay đó là các ân tứ của sự nhận biết, bất kể nó là gì, con nói, “Ôi Chúa Jêsus, xin sai họ. Xin sai họ đến, Ôi Chúa. Con biết ơn Ngài.”

218 Giờ này, lạy Cha Thiên thượng, chúng con biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời vĩ đại và đáng kính sợ. Chúng con biết rằng cơn thịnh nộ của Ngài là kinh khủng. Một khi Ngài nổi cơn thịnh nộ Ngài, ồ, đó là—đó là điều kinh khủng. Cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời có thể hủy diệt thế giới này trong một giây. Nhưng khi Ngài nhìn xuống trên Huyết của Chúa Jêsus, thì cơn giận của Ngài biến mất. Ôi, xin giấu con trong Vầng Đá Muôn Đời! Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin giữ linh hồn con được phủ kín bởi Huyết của Chúa Jêsus. Không chỉ của con, Chúa ôi, mà, cũng những người ở đây, tối hôm nay. Chúng con yêu Ngài, Chúa ôi. Và mọi ân tứ mà Ngài đã ban cho chúng con, dù người ta có thể gọi chúng con là bất cứ thứ gì họ muốn, lạy Chúa, điều đó vẫn sẽ không...không muốn có liên quan gì với điều đó, thì chúng con vẫn cứ kính trọng Ngài, Đáng vĩ đại, Đức Thánh Linh lớn. Lạy Cha, chúng con yêu Ngài.

219 Chúng con cảm ơn Ngài vì ân tứ chữa lành giữa chúng con. Chúng con cảm ơn Ngài về ân tứ tiên tri giữa chúng con. Chúng con cảm ơn Ngài vì ân tứ nói tiếng lạ, và ân tứ thông giải. Và, Ôi Đức Chúa Trời, chúng con cầu xin Ngài sẽ tiếp tục ban cho chúng con những ân tứ ấy giữa chúng con, những ân tứ của Đức Thánh Linh lớn. Trên hết mọi sự, Chúa ôi, chúng con thật có sự biết ơn vô cùng trong lòng là vì sự Ban cho đầy đủ mọi sự vô cùng đó, của Đức Chúa Jêsus Christ. Chúng con cảm ơn Ngài vì ân điển và sự thương xót của Ngài, Đáng làm tất cả những điều nhỏ khác này thích hợp với chúng con bởi sự đau đớn thay cho người khác và đổ Huyết của Ngài tại Đồi Sọ. Ngài thánh hóa những người dân thường mà nghe Ngài một cách vui mừng.

220 Và, lạy Chúa, chúng con thật sự vui mừng vì Ngài đến với những người dân thường. Trong Kinh Thánh, trong Sách Tin lành Lu-ca, chúng con đọc rằng, “Những người dân thường thì nghe Ngài một cách vui lòng.” Ngày hôm nay họ nói, “Ồ, đó chỉ là một nhóm người tầm thường.” Nhưng, lạy Chúa, đó là nhóm người đã nghe Ngài khi Ngài còn ở đây trong xác thịt. Những người dân thường nghe Ngài một cách vui lòng. Những kẻ kiêu căng, giàu có, và nhiều người trong những người đó sẽ không nghe theo Ngài. Các vị vua, những kẻ quyền thế, các linh mục của thời đại, không muốn nghe Ngài. Nhưng những con người tầm thường đã tiếp nhận Ngài cách vui mừng.

221 Và, Cha ôi, đêm nay, chúng con là những người tầm thường, và chúng con vui vẻ tiếp nhận Ngài. Chúng con vui sướng giống như họ khi họ trở về cách vui mừng, và nghĩ đó là một điều tuyệt diệu, và hạnh phúc bởi vì họ có thể mang sự sỉ nhục vì Danh Ngài, khi người ta đã sỉ nhục họ và gọi họ đủ thứ. Và họ rất vui mừng, bởi vì thật sự là đặc ân cho họ để chịu khổ vì cơ Danh của Chúa Jêsus Christ. Lạy Cha là Đức Chúa Trời, chúng con tự gia nhập với những môn đồ của thời đó, và nói rằng, “Chúng ta thật phước hạnh.”

222 Con đứng ở đây tối nay giống như Thánh Phao-lô ngày xưa, khi ông đứng trước Ạc-ríp-ba, và ông đã nói, “Trong Cách mà các ông gọi tôi là dị giáo, người điên, thì đó là cách tôi thờ phượng Chúa của tổ phụ chúng tôi.”

223 Và khi Ạc-ríp-ba nói rằng, “Hỡi Phao-lô, học nhiều quá đã làm ngươi bị điên rồi.”

Người nói, “Tôi không điên, Hỡi vua Ạc-ríp-ba.”

224 Và rồi cuối cùng vua đi đến chỗ, ông đã nói, “Thiếu chút nữa ngươi khuyên ta trở nên tín đồ Đấng Christ.”

225 Người nói, “Tôi muốn rằng vua đã trở nên như tôi, chỉ trừ bỏ những xiềng xích này thôi.”

226 Đức Chúa Trời Ôi, thật Phao-lô đã có thứ tình yêu tuyệt diệu, ông sẵn sàng để mình bị nguyên rửa, hầu cho dân tộc của ông có thể được cứu. Lạy Cha là Đức Chúa Trời, xin cho chúng con có tình yêu thương lẫn nhau như thế. Xin ban cho chúng con tình

yêu không hư mất, biết cư xử theo phép tắc, kính trọng nhau, để là một Cơ-đốc nhân đủ để bỏ qua mọi lỗi lầm của nhau, để bỏ qua. Bởi vì một người đã được ơn của Đức Chúa Trời; và người đó có thể phạm lỗi lầm. Cha Ôi, xin chớ để chúng con nhìn vào lỗi lầm đó, biết rằng đó là một anh em đáng quý có thể bị Sa-tan gài bẫy người ấy trong điều nào đó. Nhưng nếu anh em chúng con đã phạm lỗi, chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, để Ngài sẽ giúp anh ấy hay chị ấy ra khỏi chỗ đó, để chúng con sẽ có tình yêu thương trong lòng mình để đi tìm những con chiên bị lạc và đem chúng trở lại với bầy. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin tha thứ tội lỗi của chúng con, như chúng con tha kẻ phạm tội nghịch cùng chúng con. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin chớ để chúng con bị cám dỗ, song giải cứu chúng con khỏi điều ác. Vì nước, và quyền năng, và sự vinh hiển thuộc về Cha, đời đời. A-men.

[Anh Neville đưa ra một sứ điệp tiên tri—Bt.]

²²⁷ A-men. A-men. A-men. Cảm ơn Ngài, Chúa ôi. Cảm ơn Ngài, Cha ôi. Ngợi khen Ngài, Đấng Thánh Ôi. Ngài thật vinh hiển biết bao, Cha ôi! Chúng con biết ơn Ngài biết bao, Chúa ôi! Thật được an ủi biết bao khi được chiêm nghiệm sự Hiện diện của Đức Thánh Linh và nghe Ngài phán qua môi miệng con người, với chúng con, khẳng định Ngài vẫn là Đức Chúa Trời, và ở giữa chúng con. Chúng con cảm ơn Ngài vì điều này, Cha ôi. Xin tiếp tục ở với chúng con, Chúa ôi. Xin dung chịu chúng con, để chúng con có thể là dân sự Ngài. Chúng con cầu nguyện qua Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

²²⁸ Là một Cơ-đốc nhân chẳng tuyệt vời sao? Chẳng tuyệt vời để biết Đức Chúa Trời và chiêm nghiệm sự Hiện diện của Ngài sao? Nghĩ về ngày hôm nay, bây giờ, thật Ngài có thể làm điều này trong giây lát. Ngày hôm nay Ngài—Ngài đã phán với chị này ở đây, đi vào, vào Sự sáng đó như Ngài đã đến, và đã phán với họ vì họ đã tin Sứ điệp. Ngài thật là vinh hiển, phải không? Anh chị em không yêu Ngài sao? Bao nhiêu người trong anh chị em yêu Ngài với tất cả tấm lòng, với tất cả linh hồn mình? Ngài tuyệt vời. Bây giờ chúng ta hãy đứng dậy tại chỗ, khi chúng ta hát bài hát hay xưa mà tất cả chúng ta đều thích.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
Bởi vì Ngài đã yêu tôi trước
Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
Trên cây Thập tự.

²²⁹ Ô, Ngài chẳng tuyệt vời sao? Tuyệt vời! Bây giờ, hãy nhớ buổi nhóm vào tối thứ Tư. Và thế thì, nếu ý Chúa, tôi sẽ trở lại đây vào Chúa nhật tới, ý Chúa. Xin cầu nguyện cho chúng tôi suốt tuần. Bây giờ khi chúng ta cúi đầu trong sự cầu nguyện, tôi sẽ mời Anh Neville, mục sư của chúng ta, nếu anh ấy sẽ lên để nói lời cuối cùng mà anh sẽ đưa ra với các bạn.

SỰ KÍNH TRỌNG VIE61-1015E

(Respects)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 15 tháng Mười, năm 1961, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org